

CON RẮN CỦA LÃO TỬ TRƯỞNG XUÂN-QUANG

tủ sách
TUỔI HOA

CON RẮN CỦA LÃO TÙ TRƯỞNG

Tác giả: **Xuân Quang**

Xuất bản: **Tuổi Hoa**

Loại **Hoa Đỏ**

Ebook: **nguyenthanh-cuibap**

Text: **tusachtuoihoa**

Mục lục

LỜI MỞ ĐẦU
CON ĐƯỜNG GAI
MỘT BỘ LẠC MAN DI
CĂN NHÀ ĐÁ
CHỮ "U" VÀ MỌI NGƯỜI
VỊ TÙ TRƯỞNG BÍ HIỂM
MA QUỶ
MA QUỶ
LỘT MẶT NẠ
ĐÁM CƯỚI
ĐOẠN KẾT

LỜI MỞ ĐẦU

Sông Răng không có trên bản đồ Việt Nam. Đây là một dòng sông ở một miền đất hoang vu tưởng tượng. Câu chuyện phiêu lưu có ba nhân vật chính: Anh Hùng - một cậu bé 12 tuổi, Hồng Liên - em gái của Hùng 11 tuổi và anh Ngọc - sinh viên Dược Khoa. Ba anh em thân mật và đối với nhau như ba người bạn trẻ cùng một tuổi.

Vì bản năn tự tồn, họ phải tìm cách sống sót trong một môi trường thù nghịch và sau cùng tìm được sự hòa hợp cùng những người bán khai, hung tợn, tàn bạo nhưng rất mực thành thật và đáng yêu. Và lão già nham hiểm gây chiến tranh tương tàn giữa hai bộ lạc anh em, kẻ cản trở sự tiến hóa của bánh xe lịch sử đã đến tội.

Tác giả

Con thuyền nan trôi như tên bắn trên dòng sông Răng. Khối nước vĩ đại và mãnh liệt cuồn cuộn, bắn bọt nước trắng xóa tung tóe khắp nơi. Anh Hùng, một cậu bé 12 tuổi thích thú cười khanh khách nói như hét với Hồng Liên, em gái cậu ta, để át tiếng động khủng khiếp đang phô trương sức mạnh thiên nhiên:

- Liên thích không? Mai anh xin phép ba má đi chơi thuyền lần nữa rồi anh em mình về Sài Gòn là vừa.
- Em thích... nhưng hơi sợ.

Nhìn mặt em hơi tái xanh, Anh Hùng lắc đầu nhè nhẹ:

- Con gái có khác... nếu sợ thì sáng nay em nên ở nhà tập thêu với má theo anh đi làm chi. Em dở quá.

Liên không nói nhưng trong lòng nó không phục anh. Tự nhiên trên đời là con gái phải mềm mỏng, hiền lành hơn con trai... và đó không phải là dấu hiệu của sự hèn nhát.

Thổ dân cười trần trùng trực ngồi lái thuyền, bỗng nói một tràng dài líu lo như chim. Anh Hùng nhìn chờ đợi đăm đăm vào anh Ngọc, sinh viên trường Dược và là anh họ của nó mong một lời... thông dịch. Anh Ngọc nhíu mày nói với Hùng và Liên:

- Anh ta bảo là chúng ta nên quay về ngay kéo nguy hiểm... anh ta không đảm bảo an ninh của thuyền này nếu ta đi xa thêm mười cây số sông nữa.
- Tại sao thế anh Ngọc?
- Đợi anh một chút.

Anh Ngọc hỏi và người thổ dân hướng đạo trả lời. Tiếng sông cuồn cuộn âm âm và họ phải quát tháo thật lực mới nghe hiểu được nhau. Lúc đầu tuy ồn ào nhưng không khí có vẻ dịu. Ba phút sau cả hai bất đồng ý kiến, Hùng và Liên đoán thế vì thấy họ khoa chân múa tay, lúc chỉ lên trời, lúc trở xuống mặt nước sông, có khi lại hướng về phía hạ lưu sông Răng. Sau cùng người thổ dân hét lên một tiếng "Ah" ngắn và mạnh, quyết liệt như búa chặt vào thân cây của người tiều phu rồi im bặt.

Liên cười cười:

- Anh ta đuổi lý rồi hả anh Ngọc? Cãi thua mà...
- Không đâu. Người đuổi lý là... anh.

Hai đứa trẻ tròn mắt ngạc nhiên. Hùng dấm mạnh tay xuống sàn thuyền.

- Có lý nào? Anh là sinh viên...

- Nhưng anh không phải Thổ Công vùng này. Anh chỉ thỉnh thoảng về chơi với ba má một đôi tuần rồi lại phải về Sài Gòn học chứ. Lúc còn nhỏ anh cũng đi loanh quanh trại trồng tía mà thôi.

Liên mau mắn:

- Nếu anh chàng thổ dân nói đúng thì anh nên cho thuyền trở lại.

Ngọc suy nghĩ rồi lại hỏi thổ dân. Anh này có vẻ hài lòng... và chỉ tay xuống vùng hạ lưu con sông. Ngọc dịch lại như sau:

- Sông Răng chảy một chiều và nơi chúng ta đang bơi thuyền ở rất gần nguồn nên dòng nước xiết. Ta không thể trở đầu chèo về được mà phải bơi xuống quá chừng hai cây số nữa sẽ tìm được chỗ dịu sóng và đưa thuyền vào bờ. Ta về bằng đường bộ.

- Còn chiếc thuyền?

- Thuyền của anh thổ dân. Anh ta sẽ mang về sau.

Một bờ nước khá êm đềm thoáng đã hiện ra trước mắt. Thổ dân lái đưa thuyền cập bờ. Liên có vẻ không bằng lòng bảo anh Ngọc:

- Anh có cách nào khác không? Đi bộ về mỗi chân muốn chết. Anh tưởng gần sao? Hai chục cây số là ít.

Anh Ngọc thản nhiên:

- Không phải hai chục đâu. Bốn mươi lăm cây số đấy...

- Trời ơi!

- Không còn sự lựa chọn nào khác. Người thổ dân nói rất đúng...

Ngay lúc ấy một đợt sóng rất to từ chỗ bờ nước êm dịu ấy tràn ra. Nước xoáy thành vực và phút chốc dâng cao vùn vụt như một bức thành phản chiếu ánh nắng mặt trời mờ mờ sáng lên một vẻ đẹp rất lạ. Người thổ dân lại kêu "Ah! Ah!", và lần này anh có vẻ mất bình tĩnh. Anh nói lắp bắp tiếp theo một câu vồn vện năm mươi chữ và anh Ngọc hốt hoảng:

- Chừng một khắc nữa thì toàn vùng lưu vực sông Răng sẽ ngập lụt. Ta vào bờ và chạy trốn ngay, xa dòng sông chừng nào tốt chừng đó.

Người thổ dân bắt chéo hai cánh tay lại nhau, lắc đầu:

- Không thể cập bờ được nữa.

- Làm sao bây giờ hả anh? Hùng lo lắng.

- Các em biết bơi không?

- Có... nhưng phải bỏ thuyền lội sông em sợ quá anh Ngọc. Liên không còn chút huyết sắc nào nữa trên khuôn mặt xinh đẹp của nó.

Lần đầu tiên đi thuyền chơi trên sông, không lẽ đây cũng là lần cuối cùng trong đời?

- Em đừng lo. Đây là trường hợp nguy cấp vạn bất đắc dĩ thôi em ạ. Với lại chúng ta đều có mang áo phao, sợ gì.

Lời trấn an ấy không làm con bé yên lòng. Nỗi lo sợ của nó gia tăng rất nhanh khi dòng nước bỗng trở thành cái thác lớn, những khối nước dồn dập muốn nuốt chửng luôn tất cả những gì đang ở trong lòng nó. Con thuyền nan bé bỏng này có chịu đựng nổi những sức mạnh ấy không? Dù nó đã được anh Ngọc cẩn thận buộc thêm phao cao su rất lớn hai bên mạn thuyền để làm tăng thêm lực nổi trước khi đi.

Con thuyền bắt đầu xoay tròn như chiếc lá khô và bị cuốn hút vào giữa vực nước xoáy. Người thổ dân cố gắng điều khiển lái thuyền nhưng vô hiệu. Tài năng và sức mạnh con người không thể vượt qua được thiên nhiên. Anh Ngọc cũng giúp một tay và cũng thất bại. Mọi người chóng mặt quay cuồng. Có một sức mạnh vô cùng đẩy họ ra khỏi thuyền. Hùng kêu lớn:

- Sức ly tâm...

Đang gần gượng bám dính như sam xuống sàn thuyền cho khỏi bị trôi xuống sông, anh Ngọc cũng phải bật cười. Cái cười vừa khôi hài, vừa chua chát:

- Đúng rồi. Hùng thông minh lắm... nhưng...

Anh không nói được nữa vì một khối nước sáng xanh đổ vào lòng thuyền. Anh sặc sụa, ngoi đầu lên cao để thở và bỗng reo lên:

- Thoát nguy rồi!

Không có tiếng đáp lại. Anh chàng thổ dân biến đâu mất. Chỉ còn lại ba người trong thuyền. Hùng và Liên bị nước nhồi thấm mệt. Mừng rỡ và cao hứng vì bất ngờ một con sóng to từ bờ đi ra đưa thuyền trôi xa khỏi vực, anh Ngọc đỡ lấy lái và lay Hùng và Liên:

- Các em có sao không? Dậy mau đi chứ.

Cả hai trỗi dậy. Trước mắt ba người bây giờ hoàn toàn nước là nước. Nước trải dài vô tận như ngoài biển khơi. Không có bờ cũng chẳng có cây cỏ màu xanh như lúc nãy. Vùng này hoàn toàn bị lụt rồi.

Một đợt sóng mạnh dội lại từ một chướng ngại vật nào đó chìm dưới lòng sông. Cả ba không phản ứng kịp. Con thuyền trời mũi lên cao rồi chúi ngập xuống nước và lật úp. Ba người bị hất tung văng ra xa như ba con thoi vừa rời khỏi tay người dệt cửi. Thuyền nan phẳng phẳng trôi đi, lao nhanh như viên đạn rời khỏi họng súng. Và nó khuất bóng hai ba phút sau.

CON ĐƯỜNG GAI

Anh Ngọc, Hùng và Liên mệt nhoài nằm bò trên bãi đất ướt đen đui và lún xuống như một bãi sình vô tận. Ba người đã phải bơi trong nước suốt trong mười giờ đồng hồ liền - biết là mười giờ nhờ chiếc đồng hồ Seiko kiểu thể thao anh Ngọc đang đeo ở tay rất tốt, còn chạy đều đều - nói là bơi thì hơi quá đáng vì chỉ những sói biển lão luyện mới bơi liên tục được trong mười tiếng. Ở đây, anh Ngọc và hai em nhỏ chỉ... để cho dòng nước đẩy đưa và cố gắng giữ cho cả ba luôn ở gần nhau. Được như thế cũng đã mệt lắm rồi. Có áo phao mặt trên người họ không sợ chìm tuy rằng đôi khi cũng sặc và uống nước thỏa thích với những đợt sóng phủ chụp ngập đầu.

Trời tối sẫm. Ngọc tỉnh dậy trước nhất, phát giác ra mình đang ở trong một khu rừng rậm. Anh bàng hoàng nhớ lại mọi việc. Trời không phụ người lành nên dòng nước của trận lụt khủng khiếp đã đưa anh và hai em vào bờ. Tội nghiệp nhất là Liên. Con bé phải một phen hôn vía lên mây. Nó lại yếu đuối đâu có sức chịu đựng như con trai.

Hai thân hình nhỏ bé nằm gần đấy. Dĩ nhiên đó là Hùng và Liên. Anh Ngọc sờ ngực hai đứa thấy lồng ngực hai đứa vẫn đập phồng và quả tim vẫn đập đều, dù nhịp đập hơi nhanh một chút. Bỗng nhiên một sự đau đớn không thể tưởng tượng được dâng lên từ chân trái khi anh muốn đứng dậy. Anh không chịu đựng nổi, kêu "Ái!" lên một tiếng lớn.

Ngọc nằm yên thì sự đau đớn lắng dần. Và sự nhức nhối khó chịu xuất hiện thay thế. Khi anh gượng trở dậy lần thứ hai, sự đau đớn trở lại với một cường độ gấp bội.

- Trời ơ! Chân ta bị gãy rồi. Làm sao bây giờ?

Anh Ngọc đành lay gọi Hùng và Liên. Thằng bé ú ớ vài tiếng ngắn, vô nghĩa rồi trở mình nằm yên như chết. Liên tỉnh hơn, sau... ba phút đồng hồ rồi mở mắt ngơ ngác.

- Anh Ngọc. Đây là đâu?

- Anh không biết. Nhưng Liên yên trí. Tất cả chúng ta đều còn sống trên thế gian này.

Liên giụi mắt:

- Lạ vậy kìa? Tôi đang đi chơi bằng thuyền nan trên sông Răng mà...

- Liên có mơ ngủ không? Anh nhắc lại nhé! Chúng ta bị trận lụt làm đắm trôi thuyền và nhờ nước đưa dạt vào bờ này cách đây bốn giờ. Ta gần như bị bất tỉnh, li bì và...

- Mọi người đâu rồi?

Anh Ngọc vỗ trán:

- Còn anh ta? Ồ! Anh vô tình quá... không nhớ anh ta đâu nữa... hình như anh ta biến mất từ vực nước xoáy thì phải.

- Hay mình trở lại kiếm anh ta đi?

- Biết hẳn ở đâu mà kiếm? Ngọc bực mình vì những câu hỏi lẩn thẩn của Liên nên hơi sẵn giọng. Với lại mỗi người trôi giạt một nơi, chắc hẳn không sao vì những người mọi bơi lội như cá mà.

Anh dịu giọng:

- Liên nhìn xem chung quanh có gì lạ không nhé? Anh chỉ biết là đang ở trong khu rừng... mắt anh tự nhiên mờ đi không rõ nữa... chắc tại trời tối...

Anh cựa mình, nhãn mặt đau đớn. Liên nhận thấy nên vội hỏi ngay:

- Anh sao thế? Anh bị thương hả?

- Chút xiu thôi. Em đừng bận tâm...

- Để em xem cho anh...

Hùng cựa dậy lần thứ hai rồi... lại nằm im. Anh Ngọc buồn cười rồi hơi tức mình, càu nhàu:

- Cái thằng tệ thật. Ngủ như chết, có khiêng đi vứt xuống sông cũng không hay.

Liên vén dần ống quần tây chèn của Ngọc lên một cách khó khăn. Vải may dày, lại thấm bùn và nước bết vào và bắt đầu khô cứng lại. Ngọc ngồi lên, nghiêng nghiêng cho bớt động vết thương, lấy tay nắn các khớp xương, ống quyển rồi thở phào:

- Không sao Liên ạ. May chưa gãy ống quyển... chỉ bị giập sơ sơ thôi.

- Anh còn đi lại được không?

- Không biết nữa. Để anh gắng thử xem.

Và Ngọc đứng dậy. Anh lập tức ngã giúi xuống như một thân cây tróc gốc. Liên tút tát hỏi han:

- Anh đau lắm không?

- Đau... nhưng anh có thể chịu đựng được. Đến sáng mai, khi có ánh mặt trời xua đuổi những sự bí ẩn hãi hùng của rừng xanh đi, anh sẽ kiếm một cặp nạn cây... tạm thời vậy.

- Anh có cần một số que nhỏ để băng giữ cho thẳng xương chân không? Em đi kiếm cho anh.

Anh Ngọc gật đầu:

- Em ngoan lắm Liên ạ. Nhưng để mai hãy tính. Em đi ngủ đi, anh thức trông chừng cho.

Một tiếng rít rợn người. Hình như có con thú nguy hiểm rình rập quanh đây. Và một tiếng gầm kinh khủng to như tiếng sét trong cơn giông.

Hùng tỉnh ngủ, giụi mắt mơ màng:

- Liên... anh Ngọc... anh Ngọc.

- Phải. Chúng ta đã thoát chết.

- Em không biết là thực hay mộng nữa... trong ấy hình như anh bị thương ở chân, phải không anh Ngọc?

- A! Hình như Hùng từ này giờ nửa tỉnh nửa thức và nghe hết một phần câu chuyện. Càng hay, ta khỏi mất thời giờ kể lại.

- Đúng thế. Nhưng để sáng mai...

Chưa dứt lời thì có tiếng tru rất lạ, từng chập từng chập nổi lên hung dữ. Tiếng tru càng lúc càng lớn. Anh Ngọc la lên:

- Nguy rồi. Hùng và Liên xét lại xem có gì để chúng ta chống cự với chó rừng được không? Đây là giống thú khát máu không kém cạp và sư tử ở vùng lưu vực sông Răng này.

- Chó rừng? Tên lạ quá. Phải là chó sói chứ anh?

- Cho sói chỉ ở vùng ôn đới mà thôi. Ở Việt Nam không có chó sói... Nhưng đặc biệt ở vùng sông Răng có giống cho hoang trong rừng cùng loại với chó sói. Chúng được dân ở đây gọi là chó rừng.

Hùng soát lại quần áo rồi thất vọng kêu:

- Không có gì hết anh ơi! Nước cuốn đi tất cả rồi. Làm sao bây giờ hả anh?

Ngọc còn sót lại con dao bấm nhỏ xíu trong túi áo - nhờ lúc đi chơi anh cài nút túi lại cẩn thận - Anh trầm ngâm.

- Một con dao nhỏ không đủ chống đỡ cho cả ba đâu. Hai em kiếm cái cây nào cao cao leo lên lánh nạn, còn để mặc mình anh ở đây dễ xoay trở hơn.

- Anh đừng nói thế. Bỏ anh sao được...

- Chạy mau đi hai em.

Liên đưa lý do khác hiệu quả hơn:

- Cây to ở sâu trong rừng và bây giờ anh bảo tụi em đi vào trong ấy thì chẳng khác nào nạp mạng cho chó rừng. Sao anh ác thế?

- Ờ nhỉ.

- Tụi em dù sao cũng phải ở lại đây với anh.

Trời chẳng chiều người. Gió đổi chiều. Ba người đang ở đầu gió và cuối gió thì ở sâu trong lòng rừng. Rất dễ dàng cho thú dữ đánh hơi tìm đến, nhất là giống chó bấm sinh có năng khiếu đánh hơi bén nhạy siêu đẳng.

Cả ba tuyệt vọng và chờ chết. Không thể chạy trốn được - ít nhất là với Ngọc bị thương - và nếu chạy, biết đi đâu bây giờ? Loạng choạng có khi thay vì tìm ra con đường sống lại đâm đầu vào tử lộ nhanh hơn. Bỗng Ngọc lẩm bẩm:

- Có cách nào nhúm lửa lên không? Anh thấy trong những câu chuyện cổ tích Tây phương đều nói rằng chó sói sợ lửa, không bao giờ dám tấn công người ngồi quanh đống lửa, mà chỉ... đứng nhìn. Cạp, gấu cũng sợ lửa... vậy nếu cho rừng sợ lửa thì chúng ta thoát chết.

- Những cành cây nơi đây đều ướt cả. Liên nói.

Hùng gật đầu hăng hái:

- Thế thì em xin xung phong vào rừng mé trái kia trèo lên cành cao tìm những nhánh khô làm củi chụm

vậy.

- Còn chó rừng?
- Đành liều vậy anh. Nếu không thì chết tất cả.

Và không kịp để Ngọc nói nữa, Hùng chạy nhanh về hướng đã chỉ, miệng nói:

- Số em còn thọ lắm, anh Ngọc.

Ngọc chợt nhớ nói với theo:

- Em lấy thêm ít lá khô cho dễ chụm lửa nhé.

Liên đang run như cây sậy vì khí rừng đêm lạnh và áo quần ướt cả. Nó đứng dậy đi đi lại lại cho đỡ lạnh. Ngọc lẳng lặng làm việc. Anh nhặt một cục đá xanh dán mặt gần vào đống và rút lưỡi dao thử đánh lửa. Khó quá. Gió lại mạnh, làm sao tia lửa tóe lên và giữ lại được trong vài giây đồng hồ kịp để những lá cây bén lửa?

Có công mài sắt có ngày nên kim. Đến lượt anh thành công. Lửa bật ra màu xanh biếc, đẹp và sáng như niềm hy vọng sống đang dâng cao trong lòng anh. Anh phải sống. Hùng và Liên phải sống. Những người trẻ tuổi không thể chết vô lý thế này được.

Liên trở lại chỗ anh Ngọc. Trên tay nó cũng ôm một đồng củi to. Có điều là củi còn ướt. Ngọc trố mắt nhìn, chưa kịp hỏi thì con bé giải thích:

- Em đi lựa những cành nào ít ẩm ướt để dùng phòng khi củi khô tàn hết. Khó là để bắt lửa lúc đầu thôi anh, khi đã cháy rồi thì củi hơi ướt anh vứt vào đồng lửa cũng cháy được tuy rằng hơi khói khó chịu.
- Ồ! Anh thật không ngờ, em giỏi quá Liên ạ. Nhưng kìa, sao Hùng đi lâu quá không về.

Hai anh em lo lắng, hết thở dài lại nhìn nhau. Ngọc cố lấy lại bình tĩnh nhìn trời đêm mờ nhạt ánh sao, cố tìm trong ấy vì sao cứu tinh, sao bốn mạng của anh và hai đứa trẻ. Anh bỗng thấy lòng dịu hẳn lại, mọi bồn chồn nóng nảy biến đi. Anh trở nên sáng suốt, khám phá ra một vị thần thiên nhiên đang hành động cứu mình từ nãy giờ, lúc anh mãi mê bắt lửa: Thần Gió. Thần Gió đang xoay chiều gió hẳn lại, nghĩa là đầu gió ở trong rừng và anh và Liên đang ở cuối gió.

- May mắn quá. Chó rừng không thể đánh hơi tìm đến được nữa.

Liên nghe mà lòng phờ phới. Nó biết chắc sống rồi mới để ý và thưởng thức được cảnh đẹp của rừng ban đêm. Nó có một vẻ đẹp đặc biệt, huyền bí và quyến rũ đặc biệt mà người ta không thể tìm thấy ở một khung cảnh khác. Và Liên muốn chạy vào rừng chơi ngay bây giờ.

Tiếng chó tru bỗng nghe gần và rõ mồn một. Lại có cả tiếng gầm gừ nho nhỏ. Hình như chúng đang đánh hơi. Trời ơi! Gió đổi chiều muện quá và chỉ có thể làm chậm chân lũ thú dữ khát máu kia. Trong chốc lát nữa đây, chó rừng sẽ xuất hiện và làm thành một vòng vây kín quanh Ngọc và Liên. Lạy trời phù hộ cho những người lành.

Có tiếng chân người gõ nhẹ trên đất ướt. Hùng đã trở về. Lúc đi dễ dàng và gọn ghẽ bao nhiêu thì lúc về khó khăn và bề bộn bấy nhiêu. Hùng mệt nhoài, muốn lả đi lần thứ hai vì đuối sức và sợ hãi. Vào rừng âm u ban đêm một mình? Đó là một sự can đảm và cố gắng phi thường của một đứa bé 12 tuổi.

Khó nhất là đám lá khô. Hùng không có túi lớn làm sao mang về trong lúc gió luôn thổi phần phật.

Thằng bé nghĩ đến năm phút mới tìm ra giải đáp bài toán. Nó bỏ áo vào trong quần, bỏ đám lá vào trong áo và cài nút lại. Cũng như mang vở đi học theo vậy mà - Dĩ nhiên những hôm nó không thích mang cặp - Và có một số lá bị thấm ướt từ áo vải của Hùng nên lượng lá hái phải nhiều hơn.

Tiếng chó rừng nghe như sát cạnh ba người. Hùng và Liên rúm lại, mỗi đứa vợ vùi một khúc củi khá dài cầm sẵn trong tay thủ thế. Anh Ngọc cũng sợ lắm nhưng gượng quay lưng về hướng gió, che gió để lửa bén vào lá khô và củi. Khó khăn và nguy hiểm biết chừng nào vì tay anh run rẩy, lửa lên chỉ chậm chút xíu là... chó rừng đã đớp hết ba con mồi béo bở rồi con gì.

Cuối cùng ngọn lửa nhóm lên được vừa kịp những cái đầu màu xám đen với tai vểnh và mõm dài xuất hiện từ những bụi cỏ thấp xung quanh. Lửa là Thượng đế, là Thiên thần có uy lực và quyền năng tối thượng với loài quỷ dữ này. Lập tức chúng chùn lại, ngửa cổ lên trời và sủa khô khan.

Chúng làm thành một vòng tròn xa xa quanh ba người. Chúng không dám tiến lại gần họ nhưng... vẫn kiên nhẫn chầu quanh đấy.

o o o

Anh Ngọc hơ miếng thịt vào lửa nướng vàng. Tảng thịt đùi nạt và chắc còn tươi dính máu trông hấp dẫn ngon lành lắm. Lúc đầu Liên con sợ, không dám ăn nhưng sau đó quá, lấy thử một miếng và... sau đó khen ngon. Thịt gì đó vậy? Thịt chó rừng đấy các bạn ạ.

Ba người trẻ tuổi đã thoát hiểm sau mấy ngày đêm bị bao vây. Ánh nắng mặt trời đã làm khô dần những cây ẩm ướt vung vãi chung quanh họ - dấu tích cũng trện lượm ngăn ngại nhưng mãnh liệt còn lại - và Hùng đã đi ra trong vòng đường kính mười thước để lượm đem vào chụm lửa. Ban ngày, không những phải giữ ngọn lửa liên tục mà còn cần sáng hơn đêm nữa thì lũ chó rừng mới sợ không dám xông vào.

Bình thường có lẽ chúng đã bỏ đi. Nhưng sau trận lượm, hầu hết các con mồi của chúng đã chết sách nên chúng trở nên rất kiên nhẫn. Anh Ngọc có sáng kiến buộc lưỡi dao bấm vào đầu một cành củi dài và chắc, xua đuổi tất cả những con chó rừng nào đói quá toan liều mạng nhảy vào.

Vào ngày thứ hai, cả ba mệt và đói lắm. Hùng và Liên háu đói nhất nhà mà bây giờ không dám hờ môi một tiếng. Thật tội nghiệp! Đói thì đầu gối phải bò, Liên bàn với anh họ:

- Anh Ngọc ơi! Có thức ăn sao mình chịu đói?
- Thức ăn? Liên có tỉnh táo không? Mình bị đắm thuyền mà...
- Còn lũ chó rừng kia chi?

Anh Ngọc gật đầu:

- Phải đấy. Vậy mà sao anh ngu tối không nghĩ ra... nhưng thực tình là anh không ngờ em gái anh lại dám có ý nghĩ ấy. Mà này, thịt chó em dám ăn không?
- Tại sao không?

Chân anh Ngọc đã bắt đầu. Có lẽ xương đang dần lạnh lại mặc dù thiếu thốn tất cả dụng cụ y khoa tối thiểu để săn sóc. Anh gấn lết ra gần... lũ chó rừng một chút và lấy hết sức mạnh phóng "lưỡi dao" ra cắm phập vào ngực một con đầu đàn. Nó không tránh kịp gục xuống sủa hắt một tiếng, giẫy chết.

Anh thu cây gậy nhọn đầu ấy về và đầu gậy lết theo xác con chó. Lũ chó còn lại nhao nhao toan xông vào

tấn công thì hai cây gậy khác, đầu đỏ lên như than hồng vì được nung lên trong đồng lửa từ nãy được Liên và Hùng tung ra. Mùi lông và thịt chó xèo xèo khét lẹt. Những con vật quay đầu chạy. Nhưng một số khác vẫn còn ngồi lại châu và rình rập xung quanh. Vòng vây được nối khá rộng.

Liên tuy mạnh dạn đòi "săn" chó rừng ăn thịt nhưng đúng như anh Ngọc đã tiên đoán, nó không dám ăn. Về sau, đành ăn vậy. Vì nhu cầu bao tử, người ta phải cho vào miệng tất cả những thứ có thể nuốt trôi qua cổ họng. Thịt chó gay gay dễ làm lợm giọng cho những người không quen ăn nhưng có lẽ vẫn còn ngon lành hơn nhiều so với thịt người băm nhỏ làm bánh bao trong truyện kiếm hiệp Tàu hay với những thủy thủ lênh đênh mặt biển năm bảy tháng trên thuyền cấp cứu và phải... làm thịt chính một người trong bọn họ để những kẻ còn lại được sống sót.

Ngày thứ ba, thêm một con chó rừng nữa bị đâm chết. Vài con nữa bị "đánh dấu" những vết thọc tròn trên lưng bằng cây gậy nung đỏ. Trông chúng đã nhốn nháo và muốn bỏ đi nhưng còn tiếc rẻ.

Gió thổi mạnh và sóng cuốn theo chiều gió đưa vào bờ xác một con bò mộng chết sinh, mùi thối bay tỏa khắp nơi. Liên vội vàng bịt mũi quay đi lộ vẻ khó chịu trong khi nét mặt anh Ngọc tươi hân và Anh Hùng reo lên:

- Trời cứu ta rồi! Liên ơi! Chúng ta thoát chết thật rồi.

Liên không hỏi nhưng ánh mắt lộ vẻ thắc mắc. Anh Hùng mới bảo:

- Con bò ấy sẽ quyến rũ lũ chó rừng bỏ chúng ta, miếng mồi dai nhách và nguy hiểm, đến làm thịt con mồi béo bở dễ dàng kia chứ. Con bò ấy cứu ta đó.

Anh Ngọc vui vẻ:

- Chúng ta đã đi trên một con đường gai. Con đường gai ấy chẳng những không làm đứt chân chúng ta, trái lại cung cấp cho ta những thức ăn... bổ dưỡng. Ta đã phải nhổ gai vặt lấy sữa và ta làm được việc ấy nhờ sự quyết tâm, can đảm và lòng tin vào chiến thắng sau cùng.

Anh Hùng kết luận:

- Từ hôm nay trở đi, trời bắt đầu đẹp.

MỘT BỘ LẠC MAN DI

Hôm nay là ngày thứ sáu kể từ hôm đi chơi thuyền trên sông Răng. Anh Ngọc có một cặp nạng cây vừa theo ý thích nên có thể đi đứng một mình khá gọn gàng. Để chặt cây làm nạng, con dao bấm nhỏ quả thực là vô cùng quý giá, trong thực tế cũng chẳng hữu ích bao nhiêu. Vì có một chút gì để tự xoay xở lấy vẫn còn hơn không.

Buổi chiều xuống thật mau và thật sớm trong rừng. Ba người trẻ đã tìm được một hốc đá nhỏ nằm trên một sườn dốc gần thẳng đứng để làm chỗ trú ẩn tránh mưa nắng và thú dữ trong rừng. Liên và Hùng có thể leo trèo lên xuống như những con vượn đuôi dài trong sở thú, nhanh nhẹn và thích thú nữa là khác. Chúng trở về với bản tính hồn nhiên, không lo nghĩ của tuổi thơ. Buổi trưa nắng, trong lúc anh Ngọc đang nằm ngủ thì người ta có thể nghe tiếng cười đùa của hai đứa trẻ vang lên nếu người ta có thể tiến được đến gần nơi ấy:

- Anh Hùng ăn gian của em. Miệng anh đếm năm, mười, mười lăm... mà mắt thì nhìn trộm.
- Đâu có Liên. Em... bị bắt thua rồi nhận đi, toan tráo trở với anh hả? Anh không chiều em nữa đâu.
- Anh.. anh xấu lắm nhé.

Và lát nữa thì:

- Hay quá! Anh là tay thiện xạ trứ danh. Mũi tên anh vót, bắn rụng toàn... là cây thối hà.
- Tại... tại con chim bay nhanh quá.
- Anh đâu có bắn chim. Anh đang bắn con thỏ rừng... nằm ngủ mà. Nó nằm yên một chỗ, anh bắn làm sao cũng không trúng.
- Ai bắn thỏ tội nghiệp nó... anh bắn con chim bay là là đằng sau con thỏ đấy chứ.

Đại khái là như thế. Câu chuyện có thể kéo dài suốt ngày không chán. Chúng cãi vã nhưng một cách êm dịu thôi. Vì chẳng lẽ anh trai lại đánh em gái hay sao? Huống chi Anh Hùng tuy tính khí nóng nảy nhưng rất chiều em gái.

Anh Ngọc choàng tỉnh giấc. Ngồi và... nằm yên một chỗ anh không chịu được. Anh là thanh niên hoạt động và mang bầu máu nóng trong thân. Nhưng với tình trạng này không chịu được cũng... đành phải chịu. Hùng và Liên đã phải cắt dây leo khô và chắc chắn như sợi dây thường bện bằng gai ở thành phố để làm thang dây cho anh leo lên lúc dọn "nhà mới". Anh leo lên bằng hai tay không thôi. Ngọc rất mạnh. Và cũng mệt nhọc đến gần thở ra khói mới lên được tới hốc đá. Vết thương làm anh giảm sức mạnh đi nhiều. Bữa

ăn tối cuối cùng có thịt chó rừng được dọn ra trải trên một tấm lá rừng lớn. Thịt nướng cháy cho thơm - món thịt nướng là giản dị, nhất là món duy nhất họ có thể làm được không cần đến nồi niêu xoong chảo, báo giấy nhưng hơi lạt. Ba người không có muối chấm. Liên chê:

- Ăn thịt nhiều ngán quá anh Ngọc. Em thèm rau sống, trái cây quá đi.
- Rau sống? Trái cây? Có sẵn trong tủ lạnh đó, Liên cứ mở ra ăn tha hồ.

Lời nói pha trò xen chút vẻ châm biếm của anh Ngọc làm con bé đỏ mặt. Phải rồi, đây là... rừng hoang chứ đâu phải biệt thự máy lạnh gia đình nó vẫn ở.

Bỗng anh Ngọc nghiêm mặt hỏi Hùng:

- Em đi đâu suốt buổi chiều? Anh và em Liên ở nhà đợi mãi, Liên muốn đi tìm em mà anh không cho đó.
- Bí mật. Em sẽ nói cho anh nghe sớm lắm là sáng ngày mai. Bây giờ thì không.
- Tại sao?
- Vì... vì nó phải như thế.

Anh Ngọc vớ lấy cây nạng gậy lên dọa Hùng:

- Anh bảo thật: Hùng phải nói ngay đi. Hùng phải nghe lời anh, trong rừng nhiều khi có những cạm bẫy thiên nhiên em không biết hết được... Em không nói hả? Được, cây nạng này sẽ trở thành... một cây roi mây rất lý tưởng.

Hùng đành giả lả:

- Đùa anh cho vui chứ em nào định giấu anh bao giờ. Việc thế này nhé...

Chưa dứt lời thì từ bên ngoài một tiếng hú "U... u... u... u... u..." kéo dài nổi lên. Cả ba rừng mình nổi gai ốc. Một luồng khí lạnh lẽo như nước đá chạy dài theo xương sống lưng. Hùng ngáy mặt ra theo dõi, có chiều say mê chìm đắm vào một sự suy tư riêng biệt của nó. Tiếng hú chấm dứt. Hùng vẫn ngồi yên.

- Tiếng hú nghe ghê quá anh Ngọc nhỉ. Liên nói. Giá anh để em ngồi đây một mình thì chắc em...
- Em ngất xỉu là cùng chứ gì. Nào Hùng kể tiếp đi chứ.
- Anh, anh có nghe tiếng hú ấy không?
- Sao lại không?
- Đó là câu chuyện em muốn kể với anh. Hồi trưa hôm nay, lúc cũng gần buổi chiều, bỗng nhiên em bắt gặp tiếng hú ban này, rất gần tưởng như sát bên tai...
- Gần hơn bây giờ nữa hả Hùng?
- Vâng. Gần hơn thế nhiều lắm. Em tò mò leo xuống phía dưới và lần đi vào rừng, hướng về phía có tiếng hú...

Liên trách:

- Sao anh không rủ em đi? Em thích... làm việc trinh thám lắm mà.

Hùng lắc đầu:

- Rõ con gái vô duyên. Để yên anh kể, đừng ngắt lời...

Nhưng Hùng lại bị ngắt ngang câu chuyện một lần nữa. Lần này không phải do Liên mà do... tiếng hú nổi lên trở lại. Và rất gần. Hình như tiếng hú có chân biết bò lại hốc đá của ba người thì phải.

Liên hốt hoảng ôm chặt lấy anh. Hùng gượng làm tỉnh, đằng hắng một tiếng cho trong giọng, tiếp tục kể:

- Em leo lên một cây to, cây gì em không biết, nhìn xuống một thung lũng rộng, xanh tươi, có ánh mặt trời màu xanh lá cây... thấy một đám người trần truồng, đóng khố, cổ đeo vòng bằng đá và tay cầm dao nhọn cũng có đầu bằng đá mài.

- Thời đại thạch khí vẫn còn ở thế kỷ hai mươi này sao? Liên phê bình.

- Đúng thế Liên ạ. Và có một vị tù trưởng, anh trông có vẻ thế lắm đi đi lại lại đốc thúc những người khác làm việc. Họ vừa già củ... không biết củ khoai hay củ gì nữa... rất to trong những khối đá với chày đá khổng lồ, ba người lực lưỡng nâng một chiếc chày...

Hùng ngừng lại. Anh Ngọc hỏi:

- Thế bộ lạc thạch khí có liên quan gì đến tiếng hú quái gở và ghê gớm kia?

- Em không biết. Nhưng chắc chắn là tiếng hú ấy từ nơi thung lũng bọn họ trú ngụ phát ra.

Ba bạn trẻ không nói chuyện nữa. Liên mau miệng nhất mà bây giờ cũng yên lặng ngồi như bụt. Anh Ngọc hỏi tiếp:

- Hùng có thấy gì lại ở thung lũng ấy nữa không?

- Ánh nắng mặt trời màu xanh là cây nhạt, anh ạ. Anh trông cảnh sắc rất đẹp, y hệt như trong những phim xi nê màu đỏ. Cây cỏ cũng tốt lạ thường. Có một cây như cây xoài của ta thấp chỉ chừng đến đầu gối em mà đã có trái rất lớn.

- Xoài? Không phải đâu Hùng. Chắc chỉ là một thứ cây lạ nào đó có trái giống trái xoài thôi.

Hùng tấm tắc:

- Con chim sẻ ở trong thung lũng bay ra, chui vào trong tổ của nó làm trên cành gần nơi em nấp. Nó chỉ bay vào trong thung lũng gần 15 phút thôi, lúc trở về tổ lớn gấp rưỡi trước.

- Xạo nữa rồi... có đâu lạ thế... Chắc là loài chim khác đến ở nhờ tổ chim sẻ ấy chứ. Cũng như chim tu hú đó...

- Không phải anh Ngọc. Em vô tình để ý đúng là con chim sẻ đó vì nó chột một mắt và một chân khập khiễng mà.

Anh Ngọc vò đầu bứt tai:

- Trên thế giới có nơi nào mà điều kiện khí hậu đất đai lại tốt đến thế không? Sức tăng trưởng vượt mức tưởng tượng... đúng là em Hùng...

- Anh không tin thì thôi. Hùng có vẻ giận dỗi. Thôi em và Liên đi ngủ trước. Chúc anh Ngọc ngủ ngon.

Ngọc xoay trở mình mãi không tài nào ngủ được. Anh lấy nạng chống đi ra cửa hang nhìn bầu trời đêm lấp lánh sao sáng qua kẽ lá của khu rừng nhiệt đới mà suy nghĩ lan man về tiếng hú, bộ lạc man di sống đời thạch khí, về ánh nắng màu xanh... nhất là con chim sẻ lớn gấp rưỡi trong mười lăm phút. Nếu thung lũng có thật, nơi đây là một thiên đàng hạ giới.

Ngọc ngồi xuống cho đỡ mỏi chân. Rõ rệt là có sự biến đổi khá rõ về sinh môi học trong khoảng đường vài cây số ở đây. Vì những ngày sống quanh đồng lửa chống chó rừng, anh, Hùng, và Liên đã phải... luôn chiến đấu chống với cả những con muỗi nữa. Muỗi rất nhiều và to gần bằng con ruồi. Nọc rất độc, đốt vào nhức như ong chích. Đến nay trên người anh, Hùng, và Liên vẫn còn dấu chưa lặn.

Và từ ngày dọn về "nhà mới", nơi gần với thung lũng tưởng tượng của Hùng thì muỗi biến mất hẳn. Cả đêm khuya cũng thế, sướng như sống bên Châu Âu. Nếu được sống ở hốc đá này suốt đời, chắc Ngọc cũng không cần phải ngủ mừng.

Có tiếng sột soạt ở đám lá thấp bên dưới. Chắc là con thú ăn đêm hay gió thổi lay ngọc lá cây cỏ tạo ra âm thanh. Hùng và Liên đang ngủ say sưa. Nhìn chúng, Ngọc tự nhiên muốn ngủ theo và anh nằm xuống ngủ ngay, mắt cay xè chỉ chực nhắm lại. Anh thoang thoảng ngửi thấy mùi hương là lạ trong giấc ngủ.

CĂN NHÀ ĐÁ

Lúc ba người tỉnh dậy thì thấy mình đang ở trong một gia phòng rộng thênh thang bằng đá. Gian phòng ở đây chỉ có nghĩa là một cái hang thiên nhiên, rộng và sâu, cửa ra vào là một lỗ hổng hiện đang được bít kín bởi một tảng đá xanh vuông vắn, phẳng lì nặng đến hàng ngàn cân. Tuyệt nhiên gian nhà đá này chẳng phải là nơi họ đã tạm trú trên sườn dốc cao thẳng đứng hôm qua.

Liên nhìn quanh quất rồi gần muốn khóc. Nước mắt đã ứa ra đọng trên mi:

- Sao lạ thế hở anh Ngọc? Hốc đá... biến thành nhà đá từ bao giờ?
- Anh đâu có biết.
- Hay bây giờ mình mới là đang sống thực. Khi trước là nằm mơ.

Hùng xen lời phản đối:

- Không phải là nằm mơ. Chẳng có lý gì ba người đều... nằm mơ giống nhau như khuôn đúc. Anh cá là cả ba chúng ta đều đang có ý nghĩ hốc đá trong đầu.

Anh Ngọc đồng ý:

- Đúng. Vậy thì ta đã bị... một bọn người nào đó bắt cóc. Hùng có nói với anh là trong thung lũng xanh tươi kia có một bộ lạc man di?
- Vâng. Và anh cho là bộ lạc ấy đã bắt cóc chúng ta? Để làm gì?
- Có thể để...

Anh Ngọc muốn nói gì đó lại thôi, miệng tùm tùm cười nhìn Liên. Liên ngượng quá hỏi tới cho ra mới nghe.

- Anh Ngọc, bọn họ định làm gì?
- Làm sao anh biết được? Anh đâu phải là họ.
- Nhưng đã nghĩ cái gì mà anh... cười em?

Ngọc lại cười:

- Anh sợ nói ra Liên khóc, mất công dỗ một lần... lát nữa anh nói riêng cho Hùng nghe.

Hùng thích quá vỗ tay:

- Chịu liền. Đây, bây giờ anh nói thầm vào tai em đi.

Ngọc nói rất khẽ. Liên không nghe được nhưng thấy Hùng nhảy lên la lớn:

- Trời đất! Anh nói gì nghe ghê quá... Anh nói thật hả? Không dọa em chứ?

- Dọa em làm gì? Nhưng đó chỉ là anh đoán phỏng mà thôi.

Hùng bị ám ảnh bởi lời nói của Ngọc, vô ý thoát ra miệng:

- Ăn thịt người! Bọn ăn thịt người.

Liên thông minh hiểu ngay, mặt tái hắc đi. Nó la lớn tưởng như muốn bể nhà đá:

- Bọn mọi bắt ta về làm thịt. Trời đất ơi! Những con chó rừng hai chân! Những con người thời đại thạch khí! Có thể lắm.

Bốn bức tường đá xám xịt, vô tri chứng kiến nỗi tuyệt vọng của ba người trẻ tuổi. Nhìn ngăm mãi màu đá cũng chán và họ đành quay ra... nhìn nhau nói chuyện giải khuây vậy. Bỗng bên ngoài có tiếng ồn ào. Cả ba áp sát tai vào khe hở của phiến đá chắn cửa, nghe ngóng.

Tiếng nói là của một bọn đông người. Có nhiều âm thanh cao thấp, trong đục khác nhau. Có một giọng rất cao, hình như là tiếng đàn bà. Họ nói líu ríu, rất nhanh và rất to. Mỗi khi có tiếng một lão khàn khàn thoát ra chữ "U" thì mọi người đang xôn xao như chợ cá cũng im bật. Và lão nói. Dứt tiếng lão, những người kia mới dám thảo luận, bàn cãi hăng say.

- Lạ quá anh Ngọc? "U" có nghĩa là gì?

- Em làm anh là dân mọi chính cớ không bằng. Anh có biết mô tê chi đâu.

- Hay là "U" có nghĩa là im lặng? Hùng đoán.

Anh Ngọc lắc đầu:

- Đừng đoán sớm quá Hùng ạ. Những gì khởi đầu một giả thuyết đều thường là sai lầm.

Câu chuyện bên ngoài đang sôi nổi. Nhưng tiếng "U" như một vị cảnh sát nghiêm khắc và có uy tín dẹp được tất cả những bất đồng. Và chữ "U" cuối cùng mà lão già la lên là dấu hiệu của tấn kịch hạ màn.

Hình như lão bỏ đi. Một người mọi đóng khố, cởi trần bước lại gần cửa đá, loay hoay làm gì đó bên ngoài. Tảng đá vuông khổng lồ nhích và xoay tròn đi. Một khe hở chừng năm phân tây chiều ngang mở dọc theo bề cao cửa đá. Và thức ăn được đưa vào trên một phiến lá dài và hẹp của một loài cây kỳ lạ. Đó là mấy củ khoai đỏ màu huyết động, một lóng cây lạ có hai mắt trông như lóng mía và ba bốn con trùng sống được xâu trong que dài như ta làm bún chả.

Thức ăn có hình dài đi qua khe cửa đá dễ dàng. Mọi người khuất bóng. Vài phút sau thấy cửa đá khép kín. Không còn nghi ngờ gì nữa: ba người đang là tù nhân giam lỏng của một lũ mọi kỳ quái bán khai.

Thức ăn dư thừa cho ba người. Vì những củ khoai rất to và dài. Ăn ngọt và thơm, nuốt miếng đầu tiên chưa qua khỏi cổ, Hùng và Liên đã muốn cắn thêm miếng thứ nhì. Bột bùi và béo ngậy của giống khoai này làm anh Ngọc ngạc nhiên:

- Tại sao giống khoai này lại có lượng chất béo cao đến thế nhỉ?

Hùng bàn:

- Mình đào được ít khoai này đem về trồng bán chắc thành triệu phú được đó anh.

- Còn phải nói.

Liên vui lây vì... được ăn bữa ngon và lạ miệng. Bỗng mặt đang tươi, xịu lại:

- Em... chỉ muốn về nhà với ba má thôi. Không có khoai ăn cũng được.

Hùng trêu em:

- Anh Ngọc phải biết đây là một hy sinh đáng kể của Liên đấy nhé. Ở nhà thường không bao giờ Liên nhường em thức ăn bao giờ.

Anh Ngọc vội bênh Liên cho con bé khỏi khóc:

- Sao Hùng nói thế? Anh phải nhường em chứ, ai lại bắt em gái nhường anh bao giờ? Phải không Liên?

Trời tối dần. Trong căn nhà đá không còn trông rõ năm đầu ngón tay. Mọi người muốn nói gì với nhau phải hạ thấp giọng, vì vách đá dội lại nhiều lần đến nhức đầu, và muốn trao nhau vật gì thì phải sờ soạng y như người mù. Hay nếu nói cách khác, giả có một người mù sống chung với họ trong đây thì mọi người đều hoàn toàn bình đẳng.

Lão già ban sáng lại đến. Lão đến là Ngọc, Hùng và Liên biết ngay vì hình như chỉ có mình lão nói được chữ "U" mà thôi. Những tên mọi khác không dám nói hay vì không nói được. Giả thuyết sau có vẻ đúng hơn vì lúc đó ba bạn trẻ đã thất tất cả đám đồng loạt hô to: " I " để chào đón lão tới. Chữ " I " chứ không phải chữ "U".

Trong ngôn ngữ tất cả các quốc gia trên thế giới, âm " I " là âm dễ nói nhất. Rồi đến âm "O". Và âm "U" khó nói hơn hai âm kia nhiều. Có lẽ vì thế trong bộ lạc này chỉ có một số nhỏ người nói được âm "U" mà lão già kia là một. Lão ta có vẻ là chỉ huy đám mọi lắm.

Ngoài gian nhà đá, bọn mọi đốt lửa "sinh hoạt" thì phải. Vì có ánh lửa bập bùng lọt vào trong qua khe cửa rất hẹp.

Tiếng củi khô reo lách tách và tiếng người giậm chân thành thịch trên đất theo một nhịp nào đó. Có cả tiếng tù và hay một nhạc cụ gần giống thổi thành một điệu nhạc riêng của bộ lạc giúp vui cho lũ người bán khai. Rồi tiếng hát nổi lên từng chập. Lúc đầu trong trẻo, sau đục dần lè nhè như người say rượu mà lại không giống say rượu mấy. Tiếng khàn và đục của lão già cầm đầu lại thét lớn âm thanh quyền lực quen thuộc: "U". Mọi hoạt cảnh ngưng lại ngay lập tức như cái máy TV bị cúp điện bất ngờ. Ba bạn đoán thế vì một sự im lặng tuyệt đối phủ lên khung cảnh bên ngoài rất nhanh chóng. Chỉ có tiếng gió reo và tiếng cành cây gãy rụng rơi trên đất.

Hùng cười khê:

- Gió và cây không hiểu chữ "U", anh Ngọc ạ.

- Cả chúng mình nữa chứ.

Lão già cất tiếng nói một câu dài. Đám đông lao xao. Một lúc khá yên lặng nữa trôi qua. Rồi có những giọng mừng rỡ, vui vẻ vô cùng nổi lên. Đám đông lại nhảy múa, nhạc cụ thổi lên những âm thanh mạnh và cao mỗi lúc càng rộn người.

- A... a... a...

Tiếng kêu thảm thiết nổi lên một giây như con heo bị chọc huyết rồi im bật. Rõ ràng là tiếng người kêu. Và tiếng thân xác nặng nề rơi bịch xuống đất, chân giẫy đành đạch, rồi im bật.

Hùng hoảng kinh trong lúc Liên gần như ngất đi:

- Cái gì kỳ vậy anh Ngọc?
- Có lẽ một người trong bộ lạc vừa bị giết chết.
- Để làm gì?

Im lặng một phút. Hình như Ngọc đang suy nghĩ tìm một câu trả lời thỏa đáng nhất. Anh nói khẽ:

- Có hai trường hợp: Một là bị giết để trừng phạt một tội lỗi. Hai là...

Ngọc lại im lặng. Bỗng có mùi thịt nướng thơm một cách tàn nhẫn vô tình bay vào trong nhà đá. Mỡ cháy xèo xèo trong lửa. Hùng vốn sành ăn nói ngay:

- Mùi thịt nướng rất lạ.

Ngọc mất hẳn tự chủ, giọng nói run run ngắt quãng:

- Trời ơi! Tôi đoán không sai. Thịt người nướng! Hùng! Liên! Hai em thấy chưa: người mọi bị giết để cho bọn dã man này nướng ăn.

- Còn chúng ta? Bao giờ đến lượt chúng ta?

- Cầu xin Thượng đế cứu giúp chúng con. Chúng con chưa muốn chết. Chúng con còn trẻ quá.

Hai đứa bé bắt đầu đọc kinh cầu nguyện Đức Chúa. Chỉ có Hồng Liên đang theo học trường đạo biết đọc kinh và đang dạy lại cho Anh Hùng vì gia đình chúng theo Phật Giáo. Anh Ngọc im lặng khó hiểu.

Đêm dần tàn. Cuộc vui bên ngoài nhà đá cũng gần tàn. Và niềm hy vọng sống của ba người trẻ tuổi, tù nhân đau khổ cũng đang dần tàn.

Ngọc, Hùng và Liên nằm thao thức cho đến sáng trắng. Họ không thể ngủ được.

CHỮ "U" VÀ MỌI NGƯỜI

Anh Ngọc bảo với Hùng và Liên:

- Ta phải thoát ra khỏi đây ngay bây giờ. Thử lay phiến đá xanh chặn cửa xem sao.

Phiến đá nặng như một ngọc núi nhỏ. Ba bạn gắng sức mà nó không nhúc nhích một ly. Hùng cũng khá mạnh như bù lại Liên yếu đuối. Ngọc... đứng không vững thì... hợp lực sẽ không lớn lắm.

- Mission impossible, anh Ngọc ạ. Hùng than thở.

Liên luống cuống:

- Phải tính cách nào mau đi không lẽ mình bó tay chịu chết trong nhà đá? Anh Ngọc?

Anh Ngọc trở thành bộ óc, thành niềm hy vọng, là vị cứu tinh của hai đứa trẻ trong lúc này. Chúng không còn dám nghịch ngợm, nhong nhẹo hay bướng bỉnh cứng đầu với anh nữa. Lỡ anh quá giận thoát ra một mình bỏ chúng ở lại đây thì sao?

- A! Khi nào cách cửa đá mở ra, ta sẽ thoát chạy. Được không anh Ngọc? Người mọi vẫn nuôi cơm chúng ta ngày ba bữa đó.

Liên bĩu môi:

- Cơm tù đấy. Tử tế gì đâu mà anh Hùng khen.

- Không đâu Liên ạ. Anh ta có vẻ thuần lương. Đợi khe cửa mở hé, chúng ta sẽ xô rộng cửa ra và... thoát chạy ngay... Anh Ngọc chạy được chưa nè?

Ngọc quyết định:

- Nếu có thể được, hai anh em cứ thoát trước mới có thể cứu anh được. Anh... còn hơi khập khiễng, chắc khó trốn thoát. Anh sẽ tìm cách cản hậu vậy.

Mắt Hùng đỏ hoe:

- Còn anh? Chúng... làm thịt anh thì sao?

- Đừng nói đại miệng - Anh Ngọc mắng yêu. Anh không chết đâu. Nghe lời anh nhé.

Tuy nói thế nhưng Ngọc cũng hơi bùi ngùi:

- Chết cả ba không ích gì cả hai em ạ.

Rõ ràng là anh vẫn bị cái chết ghê gớm kia ám ảnh. Cả ba yên lặng không nói chuyện nữa cho tới giờ ăn. Có tiếng chân bước nặng nề quen thuộc của người mọi "cai ngục". Hùng ra cửa đá chờ sẵn. Ngọc và

Liên cũng sẵn sàng.

"Kẹt, kẹt"

Thức ăn lại được đưa vào. Ba bạn không màn đến mà ra sức xoay hăn phiến đá theo chiều mở lúc nãy. "Một, hai, ba... hò dô ta" được hát lên hai ba lượt đồng loạt rồi cả ba xuôi ta đứng yên nhìn nhau như những thằng ngốc. Phiến đá vẫn không nhúc nhích thêm một ly nào nữa. Hùng buồn bã lấy thức ăn vào. Lại khoai, ống luồng nước và... răn nướng. Trong thời gian ở đây, món thịt được nấu nướng theo một cách thức độc nhất: nướng. Chỉ có nướng và nướng. Răn, thăn lăn, cóc nhái... đều để nguyên con và nướng. Có lần lại là sâu xanh nướng. Chỉ nhìn cũng đủ chết khiếp, ai mà dám ăn.

Người mọi dợ đi ra hướng đóng cửa đá lại. Nhanh trí khôn, bỗng anh Ngọc phóng đến bên cửa đá, hô to:

- U... u...

Anh ta đứng sững lại. Anh Ngọc ra dấu đẩy cánh cửa đá theo chiều mở. Mọi người ngẩn ngơ một lát rồi gật đầu chạy ra hướng điều khiển phiến đá làm cửa.

Cả ba mừng rỡ muốn điên lên. Liên kêu:

- Anh Ngọc giỏi quá!

- Anh xứng đáng là... anh của em.

Câu khen ngợi sau này là của Hùng. Anh Ngọc cười vui:

- Đừng hấp tấp. Phải bắt được con cá vào lưới đã rồi hãy mừng.

Cánh cửa chuyển động và... dần khép lại. Anh Ngọc tức quá nhảy lại đấm cửa thính thịch. Vô ích. Cửa vẫn trơ như phiến đá vách của căn nhà đá. Ít ra là hiện giờ.

Anh Ngọc tự hỏi:

- Tại sao lạ vậy? Người mọi đã hiểu ý ta rồi mà. Anh ta còn gật đầu nữa. Bây giờ phải làm sao? Dù sao tiếng "U" huyền bí cũng có một quyền lực nào đó đối với tụi mọi này.

Mặt Liên bí xị:

- Em không hiểu gì cả anh Ngọc.

Ngọc lắc đầu:

- Anh cũng không hiểu. Chỉ có một điều anh hiểu rõ ràng là chúng ta vừa thất bại.

Hùng chán quá hết... muốn ăn khoai đỏ tuy rằng khoai vẫn ngon như hàng ngày. Thế là hết! Bây giờ thì đành khuất phục định mệnh.

Thời gian lằng lằng trôi qua trong nặng nề. Anh Ngọc lăm lì ngồi ở xó cửa nghe ngóng, miệng lẩm nhẩm luôn như người... đang học bài thi cuối năm. Anh trông mặt càu cạu thật đáng ghét. Hùng và Liên buồn quá... cũng ngủ vùi.

Giờ cơm chiều đã đến. Người mọi quen thuộc trở về căn nhà đá. Cánh cửa đá hé mở như mọi lần, anh Ngọc lại la lên:

- U...

Anh ta đứng nghiêm chỉnh như sẵn sàng chờ lệnh. Ngọc mở miệng nói xí xố những âm ngọng nghịu. Anh thổ dân đáp lời lại. Hai đứa trẻ trở mắt nhìn anh Ngọc như quái vật ba đầu sáu tay. Anh Ngọc học tiếng của bộ lạc này từ lúc nào?

Hùng nhận xét rất khế với cô em gái:

- Anh Ngọc nói hình như anh Ngọc không hiểu lắm, Liên ạ.
- Nhưng anh Ngọc nói hình như người mọi hiểu.
- Đúng thế.
- Vậy ra anh Ngọc học ngôn ngữ của họ để dễ thông cảm hơn chăng?

Phải rồi, sáng này thì hai bên không hiểu nhau nên người mọi bảo khép cửa mà anh Ngọc yên trí là anh ta sẽ mở cửa.

Hùng gật gù nói thầm:

- Tiếng của lũ mọi này cũng khác với người thổ dân lái thuyền hướng đạo cho mình... vì nếu giống thì anh Ngọc đã hiểu bọn chúng nói với nhau những gì từ lúc mới bị nhốt vào đây. Bây giờ anh bắt đầu học thì... đã trễ, nhưng muộn còn hơn không.

Hai bên có vẻ thân thiết và sau cùng người mọi chạy đi kiếm cho anh Ngọc một thân cây rất chắc chắn và rất dài. Anh khâu lấy và để vào trong căn nhà đá đó.

Bữa ăn chiều anh Ngọc có vẻ dễ chịu thoải mái. Anh vui đến nỗi nói cười luôn miệng:

- Hai em có biết anh định làm gì với cái cây nặng nề này? Đoán đúng anh thưởng.

Liên cũng mừng và tươi như hoa:

- Hôm nay anh Ngọc có một... rất hay và có duyên. Em chỉ thích được thưởng thôi. Nhất là chính anh Ngọc thưởng...

Hùng láu táu:

- Để anh đoán trước, Liên đoán sau nhé...
- Anh khôn quá.
- Anh Ngọc muốn dùng một sức nhỏ mà đẩy đi một trọng lượng lớn.
- Đúng. Nhưng bằng cách nào?

Liên cướp lời:

- Phương pháp đòn bẩy.
- Hay lắm.

Rồi anh giảng giải thêm:

- Anh định lấy một cạnh của thành cửa làm điểm tựa. Phòng rất rộng, ta có thể dùng cây dài không sợ vướng víu. Và ta nắm lấy tay đòn càng dài mà tác dụng sức vào đầu tay sẽ sinh ra lực rất mạnh ở đầu kia.

Hùng nói một câu đầy vẻ bác học:

- Hãy cho tôi điểm tựa, tôi sẽ bẩy được cả vũ trụ.
- Chỉ cần bẩy được cửa đá hé to ra là xong, nói vũ trụ lớn lao quan trọng quá, Hùng ạ. Bây giờ hai em

đi ngủ và nhớ ngủ cho ngon nhé.

- Trời ơi! Ngủ? Anh có... điên không hả anh Ngọc.

- Không, anh bình tĩnh lắm. Hai em phải đi ngủ cho có sức, để đêm khuya ta mới hành động được chứ. Anh biết là chúng ở ngoài canh gác chi hết, chúng tự tin vào khối đá ngàn cân chặn cửa này.

Hùng và Liên dùng dằng không muốn ngủ. Ngọc dễ dãi:

- Cũng được. Hai em ngồi anh nói chuyện cho nghe. Có nhiều điều lý thú ở bộ lạc này lắm. Người mọi gác cửa chẳng hạn, có một trình độ văn minh có thể nói thua người kinh ta hàng ngàn năm...

Liên hãnh diện:

- Đúng rồi. Vì dân ta có đến bốn ngàn năm văn hiến.

- Lỗ mũi của Liên phồng to như quả cà chua, mắt đáng dục dừ rồi đó. Đừng tự đắc vì họ có trình độ văn minh kém hơn mình. Họ chẳng may ở vào một địa thế khép kín nào đó và mãi mãi ở trong ấy vì phong tục, tập quán hay tôn giáo... nếu được đi học và tiếp xúc với những nền văn minh như chúng ta, có lẽ họ chẳng thua ta chút nào.

- Nhưng hiện thời thì ta vẫn hơn họ chứ?

- Phải. Anh mọi dễ thương mang thức ăn cho ta đó, không biết cây gổ dài ta sẽ dùng làm gì và tưởng vô hại, vui vẻ đưa cho anh ngay. Anh nói chữ "U" là anh ta có vẻ sợ sệt lắm, bảo sao cũng nghe.

Liên suy nghĩ hỏi một câu móc họng:

- Thế ai nghĩ ra cách di chuyển phiến đá chặn cửa kia? Em thấy là nhất định họ cũng dùng nguyên tắc đòn bẩy như mình sắp làm đây. Vì chỉ có một mình anh mọi mở đóng cửa đá, dù anh có lực lưỡng đến đâu cũng khó lòng nhúc nhích phiến đá xanh này được.

- Em nói đúng. Như thế có nghĩa là người cầm đầu bọn chúng, lão già khàn khàn hay hét "U... u..." kia có đầu óc thông minh hơn dân trong bộ lạc lắm nhiều. Và lão giữ độc quyền sự hiểu biết đó để đời đời cai trị, ngồi trên đầu cổ những người man di chất phác kia..

Nói ra thì thật lạ. Lúc trước đây nửa tiếng đồng hồ, Hồng Liên thấy ghét căn nhà đá này chừng nào, thì bây giờ con bé lại... quyến luyến ngần ấy. Tại sao thế? Còn nhỏ quá, Liên không tự mình phân tích được nhưng Liên thấy lờ mờ là nó nhớ... những củ khoai đỏ kỳ lạ ngon ngọt, những giọt nước trong ống luồng thơm như mật ong, nhớ người mọi hiền lành..., và nhớ cả những phút sống dịu dàng với anh Hùng, anh Ngọc. Hai anh mấy hôm nay thường luôn luôn tỏ ra dễ thương, kết quả là... lần nào Liên cũng được phần hơn.

Anh Ngọc đang bày kế hoạch vượt ngục với Hùng:

- Lúc chiều anh đã dùng mấy ống luồng nước kê vào khe cửa đá. Lúc đóng cửa lạ luồng không chịu nổi, bị ép giập nhưng khe cửa vẫn còn hé rộng hơn mọi lần khi cửa đóng. bây giờ anh vót nhọn đầu cây gổ cho dễ kê vào lỗ hổng rồi khuya hắt mình bấy cửa đi ra. Em và Liên nhỏ người, ra trước, kiếm cục đá to kê chặn ngang khe giữ cửa đá mở luôn cho anh ra. Nếu không, phải giữ đầu cây đòn hoai mệt lắm.

- Vâng.

- Anh nghĩ chữ "U" của bọn này hình như để chỉ vị tù trưởng, và... chỉ có những người nào nói được âm

"U" mới được lên ngôi tù trưởng mà thôi.

- A! Anh Ngọc, anh làm sao hiểu được rành rẽ thế?

- Anh ngồi và nhìn ra khe cửa quan sát và ghi nhớ tất cả lời nói, cử chỉ, thái độ của tụi man di nói với nhau. Nhờ thế anh học được và hiểu sơ qua một vài tiếng nói của chúng. Anh nói chữ "U" lên là người mọi quen thuộc của chúng ta... hình như đối với anh bằng lễ nghi dành cho một ông tù trưởng.

- Còn làm sao anh nhờ hăn lấy về cái cây?

- Đó là điều bí mật. Anh không nói đâu.

Tiếng chim ăn đêm quang quác trên bầu trời tối đen. Âm thanh buồn và rời rạc. Nhưng đối với cả ba, nó reo vui như tiếng kèn khải hoàn của đoàn quân chiến thắng trở về từ trận tuyến. Ba người bạn trẻ bắt tay ngay vào việc. Nghe ngóng giây lâu thấy bốn bề yên lặng như tờ, anh Ngọc dứt đầu vót nhọn và dẹp của khúc đòn dài vào khe đá và cả ba cùng bầy. Dồn hết sức mạnh vào đôi tay và làm việc cặm lạng trong điều kiện bình thường là một cực hình nhưng bây giờ đang hứng khởi. Ngọc, Hùng và Liên khám phá ra rằng... làm việc nặng cộng đồng không cần thiết phải la hét. Hò dô ta, hò kéo gỗ... là những xa xỉ phẩm cho những kẻ muốn thoát ly.

"Kẹt"

Cánh cửa thô sơ bắt đầu chuyển động. Tiếng kêu khô khan vang đi rất xa trong đêm vắng làm ba bạn hết sức hồi hộp. Nhưng chẳng có gì lạ xuất hiện bên ngoài và họ tiếp tục bầy cánh cửa. Phiến đá hàng tấn nhượng bộ từng ly một. Rất lâu ba bạn không dám nghỉ tay vì chỉ lơ tay một lúc là nó có khuynh hướng khép chặt lại như cũ. Mười phân, hai mươi phân... mở ra theo khe hẹp. Anh Ngọc giục giã:

- Hồng Liên và Hùng ra trước chạy đi tìm cho anh cục đá chặn cửa mau lên.

Hai chiếc bóng nhỏ bé thoát ra ngoài. Một phút trôi qua Ngọc thấy như dài hơn một thế kỷ. Mồ hôi và ra ướt đầm, đọng lại thành hạt như hạt đậu trên trán. May quá, anh vừa kiệt sức là cây đòn nặng trên tay nhẹ hăn đi: hai đứa trẻ đã hoàn thành nhiệm vụ.

Anh nghỉ một chút xíu rồi tiếp tục đẩy phiến đá mở rộng thêm. Bên ngoài Hùng và Liên cũng nhét thêm đá chặn lại cửa. Hai mươi lăm phân. Ồ! Quá đủ cho Ngọc rồi vì anh cao, gầy, mảnh khảnh.

Ngọc tự nhiên thấy khỏe khoắn vô cùng. Chân anh xương cũng đã lành thì phải. Anh có thể bước đi như thường, không cảm thấy đau nhức chút nào. Bỏ luôn cây nạng trong nhà đá cho bọn mọi cho rồi. Tặng chúng làm vật kỷ niệm.

Khu rừng trước mặt trải dài. Trong đêm tối, ba người trẻ tuổi lanh lẹ và hăng hái đi sâu vào trong. Tránh né khỏi móng vuốt thú dữ dễ dàng hơn với chính con người.

VI TÙ TRƯỞNG BÍ HIỂM

Anh Ngọc, Hùng và Liên nằm nghỉ trên một bãi cỏ. Trời chưa sáng hẳn và họ đã đi thẳng về hướng Bắc cách khỏi bộ lạc ghê gớm ấy một khoảng khá xa rồi. Mặt trời dần lên đỏ ửng chân trời nhưng khi ánh sáng đến thung lũng, hòa với màu xanh tự nhiên ở đây mà thành tím lợt. Cảnh tượng đẹp mắt và quyến rũ biết bao. Ước gì nơi đây trở thành một Trung Tâm Du Lịch Quốc Tế của Việt Nam. Ngọc nghĩ thế.

Một đoàn người chạy bộ hùng hục như những con trâu cày xuất hiện từ xa. Ngọc, Hùng và Liên vẫn ung dung vì ba bạn đã đánh lừa bọn mọi bằng những dấu chân lộn xộn khắp hướng, để rồi... bơi qua một con sông rộng, nước cuộn cuộn như sông Răng. Năm bên này bờ sông ngó qua bờ bên kia nhìn bọn chúng hò hét, chỉ trở cũng thú lắm chứ. Nếu chúng bơi qua được sông thì ba người trẻ tuổi cũng đã lủi mất rồi.

Rất cẩn thận, Hùng đề nghị:

- Anh Ngọc ơi, hay chúng ta đi vào rừng rậm xế phía kia đi. Không chừng bọn mọi dám liều bơi qua lắm đó.

Ngọc gật đầu. Và cả ba tìm một cây đại thụ rất lớn leo lên núp. Họ được cheo chở bởi những tàn lá dày, kín đáo. Từ trên cao, họ lại dễ dàng quan sát bờ sông bên kia, theo dõi tình hình nữa.

Những chấm đen lác đác xuất hiện dọc bờ sông. Nhưng họ không bơi qua mà chỉ tùm năm, tùm ba từng nhóm bàn cãi sôi nổi. Cãi chán có vài người... lội xuống sông bắt cá bằng tay, bằng cây đập cá hay lao phóng cá. Vài người đàn ba tiếp lấy con cá sống to bằng bắp tay đang chan hòa máu đỏ, bỏ vào miệng cắn gặm từng miếng lớn, trông ngon như ta gặm quả táo trước khi đi ngủ.

Miệng và mũi họ đỏ lỏm. Hai môi thắm tươi long lanh trông hệt như hình ảnh bá tước Dracula trong phim kinh dị. Ăn và mút xong thịt cá, họ thả xương sống, đầu và đuôi cá trở lại dòng sông.

Liên nói nhỏ:

- Đúng là những con quỷ cái hiện hình.

Anh Ngọc suyt nhỏ:

- Đừng nói chuyện Liên ạ. Tuy trông man rợ thế nhưng tâm hồn họ tốt lắm.

Một tiếng động sột soạt dưới đất. Ngọc giật mình ngó xuống. Trời ơi! Tên tù trưởng "U,u" kia đang ở đó. Hắn đang cúi mình tìm kiếm vật gì dưới gốc cây đại thụ mà ba bạn trẻ ẩn mình bên trên. Hắn rút túi lấy một con dao quăm, rèn đặc biệt, văn minh, nước thép sáng ngời không giống chút nào những mũi lao nhọn bằng đá mài của đám dân bộ lạc thời thạch khí. Và quỳ gối một chân, bắt đầu đào bới.

Một chiếc hộp sắt vuông, có khóa đang hoàng hiện ra lù lù dưới lỗ sâu năm tấc tây. Tên tù trưởng già nua rút ra một chiếc chìa khóa và mở ổ khóa. Cả ba người Ngọc, Hùng và Liên chóa mắt. Trong hộp toàn kim cương và kim cương, thứ thượng hạng to và đẹp khác thường. Có viên ánh xanh, ánh vàng được mài theo hình kim tự tháp lấp lánh phản chiếu như trong tiệm kim hoàn Eden nổi tiếng ở thương xá TAX.

Ngọc nghĩ ngay: "Cả một gia tài nhiều triệu bạc. Làm sao hắn ta có kim cương đã mài? Tại sao? Chỗ hoang vu này có thợ mài kim cương? Lại còn chiếc hộp sắt, ổ khóa, chìa khóa và con dao quý kia? Hay là có ai cho hắn?"

Một câu nói rất rõ vang lên tai ba bạn trẻ làm họ suýt tuột tay rơi xuống đất:

- Nay mai ta sẽ trở lại Sài Gòn. Số châu báu kim cương này đủ đảm bảo cho ta một cuộc đời vững chắc. Nhưng còn cây cỏ "Zi"? Làm sao ta mang theo được?

Hắn nói bằng tiếng Việt, và là tiếng Huế thật đúng giọng không pha trộn chút nào. Tiếng nói là của người Huế và chữ dùng là của người miền Nam.

Không hay biết có đến... ba người Việt Nam chính cồng đang có mặt ở đây, hắn nói tiếp, giọng say sưa và mơ màng:

- Con trai của ta. Nó sẽ hành diện có một người cha giàu có, sang trọng từ... ngoại quốc trở về. Quá khứ của ta sẽ được lấp kín. Từ ngày ấy đã hai mươi năm rồi còn gì.

Hắn lấy trong túi vải mang theo một đồng kim cương... chưa mài nữa, đồ chung tất cả vào hộp sắt. Ba bạn để ý những hạt sau là kim cương thô nhưng kích thước rất lớn, vượt hẵn những hạt xoàn hạng nhất của Pháp hay Bỉ. Gia đình khá giả, ba bạn không lại gì giá trị của kim cương.

Viên tù trưởng chôn sâu chiếc hộp vào hố cũ rồi bỏ đi. Hắn ta sung sướng, mắt lim dim như người mơ ngủ. Có lẽ hắn đang chìm đắm trong ảo tưởng trở thành một nhà tỷ phú có tai mắt và thế lực trong thương trường và xã hội Việt Nam.

Liên nói ngay:

- Lão già người Việt Nam lại vào làm tù trưởng của bộ lạc này làm gì? Lão... giàu quá mà.

Hùng tỏ ra biết nhận xét hơn:

- Liên không thấy lãi trút một số kim cương chưa mài vào số đã mài trong hộp sắt hay sao? Kim cương đã mài xuất xứ từ thành phố, còn chưa mài... là ở ngay tại đây, tại đất này.

- Đúng lắm. Anh Ngọc bảo. Lão ta vợ vệt của cải dân bộ lạc, những tài nguyên mà họ không biết khai thác và không biết giá trị của nó. Anh nghĩ có lẽ nơi đây có mỏ kim cương.

- Anh Ngọc có để ý đến lão nói cây cỏ "Zi" gì đó không?

- Cỏ Zi? Cái tên rất lạ, có thể là tên gọi theo tiếng nói dân bộ lạc... và chỉ mình lão mới biết công dụng của loài cỏ này.

Một toán người cời trần đóng khố khác từ dưới sông trời lên, nhảy vào bờ la hét, tay cầm vồ bằng đá lởm chởm, nhọn và sắc như nước. Họ mặc khố màu đỏ, còn những người bắt giữ và cầm tù ba bạn trẻ thì khố màu nâu nâu, màu như sợi dây khô. Và hai phe xáp chiến dữ dội.

Biến cố quá bất ngờ xảy ra như chớp làm Ngọc, Hùng và Liên không kịp phản ứng. Ma nếu có phản

ứng, ba bạn trẻ này cản ngăn những con người dã man đang hăng máu kia thế nào? Lão không mạnh nhưng đặc biệt nhanh như cắt, né tránh đòn độc của đối phương rất giỏi.

Máu đỏ phút chốc vung vẩy trong nước sông, trên bờ sông và trên thân thể của những người đang chiến đấu, hay đã nằm bất động như chết. Trời bỗng chuyển mưa, sấm sét đánh từng lần ngang dọc đan hình lưới nhện trên nền trời. Một lưỡi búa Thiên Lô khủng khiếp giáng xuống ngọc cây cao sát chiến trường. Thân cây bị xẻ làm hai đổ gục xuống đất, rơi vào đám người cuồng sát kia.

Ầm... Ầm... Ầm... Ầm...

I... i... i... i...

A... a... a... a...

Tiếng cành lá xanh rơi rào rào như mưa hòa lẫn tiếng người kêu thét không dứt. Hai bên đồng loạt thu quân, chạy về hướng lãnh thổ của mình. Một phe chạy trở lại dọc bờ sông, phe kia... nhảy ùm bơi qua sông như những con cá kình của rừng núi âm u.

Mưa vẫn xối như trút, không ngớt hạt. Ngọc vội la lên bảo hai em:

- Mình xuống khỏi cây mau lên. Cây cao hấp dẫn làn sét rất nguy hiểm.

Sức mạnh của luồng sét mọi người vừa chứng kiến: cây đại thụ bên bờ kia bị xẻ đôi như đứa trẻ bẻ miến bánh mì mềm ăn sáng. Toàn khu rừng là cây lớn và cây lớn. Trèo xuống lánh dưới gốc cây của chúng chắc gì đã an toàn.

Cả ba bỗng nghe tiếng rào rào như thiên binh vạn mã đang rong ruổi trên đường thiên lý: toán người bán khai đã bơi qua sông và chạy băng khu rừng để trở về giang sơn của họ. Hùng, Liên và Ngọc vội vã nằm rạp xuống đất nấp sau thân cây cổ thụ có thân to bằng hai ôm của người lớn vòng thân.

Dẫn đầu nhóm "chiến sĩ" ấy là một... cô gái trẻ, xinh đẹp, ưa nhìn... một cách rừng rú. Trông cô ta rất nẩy nở, khỏe mạnh và tay cô ta lăm lăm một chiếc vồ nặng đến mười ký lô. Mặc quanh người một thứ vải ngắn, thân trên để trần, tóc buộc ngang lưng bằng dây leo rừng thắm, cô ta rất dữ tợn, hay hét lên những âm thanh sắc nhọn, chói tai nghe như tiếng mèo kêu trong đêm. Móng chân, móng tay... được để khá dài và chặt vuông đầu cả mười ngón. Một kiểu trang điểm lạ lùng.

Có đến hai chục người mọi trở về. Họ không màng đến những đồng bọn bị thương hay nằm bất động còn lại bên kia sông. Họ ngồi nghỉ chung quanh những gốc to, cách nơi ba bạn trốn chỉ chừng hai chục thước.

Hình như có một buổi họp đang diễn ra. Không khí sinh hoạt của bộ lạc này có vẻ cởi mở, dễ dàng hơn vì ai nấy ngồi đứng tùy ý, muốn nói gì thì nói nhưng... cũng phải im lặng như những thân cây rừng khi "nữ chúa" nói "U".

Anh Ngọc bảo Hùng:

- Em có nghe tiếng "U" không? Tiếng "U" ở đây tượng trưng cho uy quyền của người lãnh đạo.

Cô gái vừa nói vừa cười, nhưng nét mặt những người mọi thần dân càng lúc càng trầm trọng.

Liên nói thầm:

- Trông cô ta oai quá, anh Hùng nhỉ.

- Để anh đề nghị em vào làm nữ chúa thay cô ta nhé. Chịu không?

- Em... không dám đâu. Chắc vồ đá nặng lắm... và đàn bà mà phải đánh nhau đổ máu như đàn ông.

Nữ Chúa chợt đập mạnh chiếc vồ đá đang cầm xuống nền đất. Đất ướt và trời đang mưa nên chiếc vồ ngập, lún sâu như chôn vào trong đất. Cô ta cời sợi dây leo, xoa tóc và... ngồi nghỉ trên một rễ to. Cuộc họp chấm dứt, các chiến sĩ đã được phân công đầy đủ.

Anh Ngọc tò mò đưa mắt nhìn theo năm người mọi đi ngược đường cũ ra bờ sông. Họ làm gì? Thành lĩnh đánh du kích chăng? Hay... mức nước về uống. Nếu cần nước giải lao thì cơn mưa nặng hạt kéo dài này cung cấp quá đủ.

Cô gái man dã này nằm xuống đất và ngủ rất tự nhiên trước mắt những người thần dân. Chiếc vồ đá thô kệch vẫn cắm trong đất ngay bên cạnh người đẹp. Anh Ngọc rùng mình. Hùng như biết được ý nghĩ của Ngọc, trêu anh:

- Anh Ngọc sắp lấy vợ chưa? Tụi em sẽ sửa soạn đồ mừng đám cưới cho anh rất đặc biệt: một chiếc vồ đá.

- Anh đâu có dám... nghĩ đến cô ta. Dữ như cọp.

Dầu Ngọc đã cải chính, hai đứa vẫn ôm nhau cười khúc khích. Anh Ngọc vội đưa ngón trỏ lên miệng ra dấu im lặng:

- Giỡn vừa thôi nhé. Nếu họ phát giác được ta là... ta chết.

Liên càng cười nhiều hơn:

- Anh yêu đời lắm phải không?

Hùng chỉ tay ra hướng sông trở cho Ngọc và Liên thấy bọn người mọi đang trở về. Từ xa trông không rõ nhưng dáng điệu của họ nặng nề, chậm chạp. Và có từng khúc dài dài nối từng cặp lại với nhau. Có hai cặp và một người chỉ huy. Hai phút sau, khi họ đến gần hơn, ba bạn mới nhìn rõ: gạch nối ấy là một người. Một người bất động, có lẽ chết rồi.

- Họ có tình nghĩa đáng trọng - Ngọc khen ngợi. Rút quân đi còn trở lại mang xác các bạn về cùng. Ai dám nói họ không văn minh?

- Anh Ngọc. Người sống đấy chứ. Vì em vừa thấy một thân cười cong lên, vắn vẹo... xương kêu răng rắc.

- Liên... nói không tin được. Làm sao em nghe được tiếng xương kêu khi ta xa họ mấy trăm thước? Ủa, nhưng... nhưng người sống thật anh Ngọc ạ.

- Thì bọn họ bị thương được đưa về săn sóc. Thực tế và tốt đẹp hơn là mang những xác chết vô tri trở lại.

Cách suy nghĩ của ba người trẻ tuổi từ thế giới văn minh không thể giống với những kẻ bán khai này. Vì chỉ một phút nữa, khi bọn họ đã hiện ra rất đậm trước mắt. Ngọc, Hùng và Liên nhìn thấy những người bị thương là... của bộ lạc bên kia.

- Tù binh? Liên hỏi.

- Chưa chắc đâu Liên. Phải đợi lát nữa hãy nói.

Ngọc im lặng. Anh nóng lòng chờ đợi cách đối xử của họ đối với những kẻ thất thế.

Nữ Chúa được đánh thức dậy bằng cách một người tiến đến nắm tóc cô ta giật rất mạnh. Một kiểu cung kính lạ đời.

Lần thứ hai trong đời Ngọc nhìn thấy một đồng lửa ghê gớm được đốt lên. Cũng đáng sợ như lần trước khi cả ba còn đang bị giam trong gian nhà đá. Vì bập bùng trong ngọn lửa nóng và rất là... hai con người sống vừa được quăng vào thiêu sống. Những tiếng kêu cứu, rên rĩ, la hét tuyệt vọng kéo dài chừng hai ba phút thì nhỏ dần và tắt lịm.

- Ghê quá. Anh thật không ngờ. Họ luôn luôn làm những gì anh chưa bao giờ tưởng tượng đến. Ngọc nói.

- Rồi tiếp theo họ sẽ làm gì nữa? - Liên hỏi.

- Liên không biết à? Tiếng mỡ cháy xèo xèo, mùi thịt người nướng khét lẹt... ở đây và buổi tối hôm trước có giống nhau không?

- Nghĩa là...?

- Là họ sẽ ăn thịt những cái xác cháy thành than ấy ngon lành như ta ăn thịt heo sữa quay trên Chợ Cũ.

- Trời ơi! Anh Ngọc nói thật?

- Hai bộ lạc thù nghịch cùng ở một mảnh đất sát bên nhau và nhất là... đang trong thời đại bán khai rất dễ có những hành động bất thường. Anh chỉ lạ là hình như họ nói chung một thứ tiếng...

- Anh Ngọc đoán thế?

- Không những chỉ đoán mà anh còn chắc đến tám mươi phần trăm. Vì anh hiểu sơ qua "Nữ Chúa" ban nãy bảo đàn em đi mang về một vật gì đó. Thật ra Ngọc bịa thêm, anh có hiểu gì đâu chỉ lơ mờ nhận xét rằng hai ngôn ngữ của hai bộ lạc chỉ là một và quả nhiên...

Tiếng "U" lại được thốt ra miệng cô gái man dã. Có mấy miếng đá dẹp, cạnh mài sắc lẹm được dùng làm dao xẻ thịt. Họ ăn bốc, ăn không biết nóng, ăn ngon lành và... rất trật tự, không giành giật.

Những lớp than mỏng bao phủ bên ngoài những miếng thịt người theo hai hàm răng cắn giòn tan rơi xuống đất. Có người nhặt lên, liếm sơ cho hết đất rồi... bỏ lại vào miệng. Dạ dày của lũ người này sao quá tốt.

Nữ chúa nhai luôn những xương sườn, sụn trắng rau rầu. Thỉnh thoảng cô ta liếm hai mép đầy mỡ. Mắt sáng lên nhìn về phía trước. Một người thần dân trình trọng mang đến một quả tim đỏ lỏm và một buồng gan ướt máu tươi. Tim và gan người còn sống nguyên vì lửa chưa làm chín được bên trong. Cô cầm ngay và cắn ăn nhồm nhoàm. Những người mọi vây quanh tỏ ý vui mừng nhảy cẫng lên như một lũ điên.

- Họ nghĩ hành động xơi tái tim gan kẻ thù biểu tượng cho sự can đảm của người anh hùng.

Ngọc nói và hai người em đồng ý ngay. Trong mười phút, hai con người "quay" trong đồng lửa chỉ còn tro xương. Xương sọ, xương sống, xương ống chân tay. Riêng xương sườn và những phần sụn mềm biến mất. Chúng đã nằm yên trong bao tử của hai chục chiến sĩ bộ lạc thù nghịch rồi.

MA QUỶ

Ngọc có quyết định táo bạo: anh sẽ đến gặp Nữ Chúa để bàn việc hợp tác chống lại lão già tù trưởng. Hùng và Hồng Liên cản lại, anh bảo:

- Anh Hùng - tên nghe hay lắm nhưng lại... nhát như thỏ. Hồng Liên cũng thế. Phải can đảm lên chứ. Ít ra ta cũng có được nơi ăn chốn ngủ, khỏi bị răn tấn công như đêm qua...

Hùng chen ngang lời:

- Nếu thành công?

- Phải thành công chứ. Anh biết sơ ít tiếng nói của họ rồi. Giản dị lắm. Anh chắc chỉ gồm vài trăm chữ là cùng. Thường những bộ lạc thiểu số có tiếng nói giản dị vì không có nhiều vấn đề trừu tượng, phức tạp như trong xã hội chúng ta.

Liên vẫn e ngại cô Nữ Chúa ăn thịt người cầm quả tim và buồng gan loang máu:

- Lỡ không thành công?

- Thì đành chịu. Hậu quả ta không đoán trước được. Tính nết và tình cảm của họ thay đổi bất thường mau như cái chớp mắt. Nhưng nếu ở lại đây, ta cũng sẽ chết. Hai em có nhận xét gì không?. Con rắn ghê gớm bị chết hôm qua là của lão tù trưởng nuôi đó.

- Đúng lão sai khiến rắn cắn chết chúng ta.

- Tình hình gấp lắm rồi. Hai em hãy nghe lời anh.

Ba người xăm xăm đi theo con đường mòn rất thô sơ về hướng Nữ Chúa đã đi hôm trước. Những người mọi sống bán khai xuất hiện trong những hốc đá nhỏ, xanh sẫm màu rêu.

Ngọc đành hoàng tiến lại. Một bọn bảy, tám người bao quanh anh và hai đứa bé. Những chiếc vồ đá nặng và gai góc giơ cao nhưng chưa kịp hạ xuống thì Ngọc hét lên rất to:

- U.

Chữ U rõ như tiếng nói phát ra từ miệng Nữ Chúa. Cả bọn ngừng tay hạ vồ. Ngọc nói tiếp một câu dài, thấy họ ngơ ngác. Anh vừa ra dấu, vừa nói lại với những chữ khác rất chậm.

Một tên vụt chạy đi mất. Cả bọn còn lại dậm một chân xuống đất liên tiếp. Ngọc muốn xác nhận mình muốn gặp Nữ Chúa nhưng không dám nói hay ra dấu nữa sợ bị hiểu lầm thì khổ.

Hùng và Hồng Liên không hiểu chữ nào, đành đứng yên không nhúc nhích, trông cây vào anh Ngọc.

Giây lát tên ban nãy trở lại, nói xí xỏ với những tên kia và cả bọn bỏ ngay vũ khí ủa vào bắt lấy tay chân khiêng ba bạn trẻ của chúng ta đi. Vùng vẫy không thoát nổi vì chúng rất khỏe.

Hồng Liên khóc lớn:

- Má ơi, Ba ơi! Con bị làm thịt...

- Im đi Liên. Hùng gắt gỏng.

- Tại anh đó. Ban nãy anh Ngọc bảo để mình anh vào trước, nếu êm xuôi sẽ gọi chúng mình. Anh không nghe. Bây giờ thì... chết cả.

Ngọc cố nói vọng qua hai em:

- Không biết làm sao lạ thế này. Anh nghe rõ ràng Nữ Chúa bằng lòng tiếp và cho phép mình vào gặp cô ta mà.

- Em... không tin tưởng vào tài thông dịch của anh nữa. Liên mếu máo.

Và chính Ngọc cũng không tin tưởng vào sự hiểu biết của mình nữa. Tại sao anh nghe một đằng mà bọn mọi lại hành động một nẻo? Hóa ra thế này là chính mình đại đột dẫn xác đến cho chúng một bữa ăn ngon miệng.

Ngọc, Hùng và Liên bị khiên đi đi cả mười lăm phút. Một chiếc hang đá rộng rãi với Nữ Chúa đang chờ ở cửa đón họ. Nét mặt cô ta lạnh lùng khó hiểu như bao giờ.

o o o

Nữ Chúa ngồi trên một phiến đá vuông. Tất cả người mọi khác đều đứng. Ba bạn trẻ cũng đứng. Liên thấy Hùng và anh Ngọc lạ quá, bật cười quên cả sợ. Vì hai anh ấy đóng khố cũng như con bé mặc váy ngắn, y phục của bộ lạc này. Lũ người hùng hổ kia lôi cổ cả ba và một góc phía sau hốc đá, lột hết quần áo mặc trên người và thả cho hai chiếc khố, một cái váy. Liên đang lúng túng thì được "mặc giùm" ngay. Mười phút sau, tất cả được đưa vào đây.

Anh Ngọc đứng thẳng người. Và hét như cách đây nửa giờ đồng hồ một tiếng quen thuộc:

- U.

Nữ Chúa lắc đầu. Thế là nghĩa lý gì? Cô ta nói, lú lo như chim. Nét mặt Ngọc tươi lên và thông ngôn cho hai em nghe:

- Nữ Chúa bảo bất cứ ai muốn gặp mặt cô ta đều phải mặc y phục theo bộ lạc. Cô hân hoan chào mừng ba chúng ta.

Liên phê bình:

- Anh Ngọc nói dài như thế chắc có thêm thắt vào rồi. Có là thánh mới hiểu hết Nữ Chúa nói gì.

Ngọc hơi đỏ mặt:

- Thì mười phần hiểu ba bốn là hay rồi. Liên khó tính quá. Để anh nói chuyện chứ.

Ngọc giơ tay mặt ngang ngực đưa ra một góc chín mươi độ. Liên hạ thấp giọng nói với Hùng:

- Anh Ngọc biến thành chúa mọi da đỏ từ hồi nào vậy anh Hùng? Nếu có thêm mũ lông chim trên đầu nữa thì... anh sẽ được mời sang Mỹ đóng phim cao bồi ngay.

- Anh đang dùng... ngôn ngữ quốc tế đấy. Chợt Hùng nghĩ ra điều gì, vò đầu bứt tai:

- Anh ngu quá Liên ơi!

- Anh nói gì?

- Ban này mình phải một mẻ hết hồn. Đáng lẽ ra ta phải để ý bọn họ đã bỏ hết khí giới xuống đất rồi... mới khiêng mình đi thay quần áo. Chúng không có ý hại mình.

- Ờ nhỉ... Nhưng dù có nghĩ kịp điều ấy em vẫn sợ như thường. Đống lửa khét mùi thịt người... ghê quá.

Hai đứa tán nhảm trong lúc anh Ngọc đóng vai thuyết khách đang trở hết miệng lưỡi Tô Tần chiếm đoạt bằng được sự hợp tác của cô Nữ Chúa. Ngọc đã nghĩ và nói thẳng thắn rằng chính lão tù trưởng giả hiệu kia là nguồn gốc sự thù hận của hai bộ lạc anh em, cùng sống chung trên một mảnh đất cách dòng sông, cùng nói chung một ngôn ngữ và đời sống anh hùng.

Nữ Chúa chẳng biết có hiểu ý anh Ngọc không nhưng nét mặt cô ta vui vẻ, tươi sáng lên. Có những lúc cả hai người cùng nói và... không ai hiểu ai cả. Nhưng họ... lại tiếp tục câu chuyện trong sự thoải mái, cởi mở dễ chịu. Nữ Chúa không la hét hay đập vồ đá xuống sàn mà Ngọc vốn chất nóng nảy cũng không đỏ mặt khoa chân múa tay như thường lệ.

Bỗng có một người vội chạy vào tâu với Nữ Chúa điều chi đó. Mặt cô ta sầm lại. Cô ta bước ra khỏi hang dẫn đầu một đoàn thuộc hạ hướng về bờ sông rất nhanh. Ba bạn trẻ đành theo sau, chờ đợi một lời giải thích đến phát nổi đóa mà Nữ Chúa vẫn câm như hến. Ngọc hỏi hai ba lần, cô ta phát lờ.

- Hoặc Nữ Chúa khinh người hay cô ta sợ lưỡi? Con người bốc đồng Hùng rửa thề.

Thình thoảng Nữ Chúa quay lại liếc nhìn ba bạn với ánh mắt như điện. Ngọc rùng mình, bất giác không hẹn mà ba bạn cùng nghĩ đến đống lửa to... đống lửa và những con người mồ hôi ướt...

Bờ sông thoải thoải cát hiện ra. Lão già tù trưởng đã sừng sững oai vệ bên bờ kia, đầu băng vải nâu bằng sợi gai. Lão nói rất lớn, vọng qua bên sông:

- U.

Nữ Chúa đáp lại:

- U.

Hình như họ chào nhau một cách... vương giả vì cả hai cùng cầm đầu một bộ lạc. Ngọc, Hùng và Liên muốn lẩn vào một gốc cây to tránh mặt lão già nhưng không kịp. Bãi cát trơ trọi, rừng cây cách nơi đang đứng khá xa. Ngọc thu hết can đảm đứng thẳng người, chéch sau lưng Nữ Chúa. Một liều ba bảy cũng liều.

Lão già chỉ ngay vào Ngọc, Hùng và Hồng Liên mà nói một câu ngắn, rất hùng hồn. Nói lớn phải nói chậm, nhờ thế Ngọc nghe rõ từng chữ. Anh toát mồ hôi bảo hai em:

- Lão già muốn bắt chúng ta. Lão bảo ta đã giết nhiều người ở bộ lạc lão và trốn sang bên này.

- Xạo... lão tù trưởng khốn nạn.

Không dẫn được, Liên hét to át cả tiếng Nữ Chúa vang đến bờ bên kia. Lão già hơi nhăn mặt, hai mắt đỏ như miếng tiết lợn trong lò sát sinh.

Ngọc ra dấu cho Nữ Chúa im lặng và nói bằng tiếng Việt:

- Chúng tôi đã biết bạn là người đồng bằng như chúng tôi. Sự giận dữ của bạn là một bằng chứng hiển nhiên. Bạn nghe hiểu và nói được tiếng Việt. Tại sao bạn lại tìm cách hại chúng tôi?

Nữ Chúa và những người man dã ngơ ngác. Lão già không thèm đáp lời Ngọc quay mặt ngoảnh đi, tiếp tục nói tiếng thổ ngữ với Nữ Chúa.

- Lão muốn tặng quà cho Nữ Chúa, Liên ạ.

- Thế thì ta nguy rồi, anh Ngọc. Dù sao bọn họ nói với nhau dễ dàng hơn. Và... lão giàu có hơn mình lắm thuyền tay trắng.

- Em chu đáo lắm nhưng... nơi đây là rừng xanh chứ đâu phải Sài Gòn. Kim cương mua được gì? Đổi được gì? Cho họ kim cương họ còn không thích bằng củ khoai đỏ đưa đến khi đói bụng.

Hùng hiểu ngay:

- Phú ông xin đổi mâm xôi, Bờm cười. Anh nói đúng, nhưng em vẫn nghĩ đâu phải lão chỉ có kim cương. Lão phải lựa món gì Nữ Chúa thích để tặng chứ.

Một cặp vịt bơi ngang sông sang bờ bên này... nhưng trông giống giống mà không phải vịt. Hai con vật to hơn, lông màu nâu và xám, lướt như bay trên sóng nước. Nữ Chúa có vẻ thích thú, hồn nhiên như đứa trẻ quỳ xuống bắt chúng lên ngắm nghía. Liên ngạc nhiên kêu lên:

- Anh Ngọc nhìn kìa: cổ chúng có đeo vòng sắt. Để làm gì hở anh?

Ngọc không chớp mắt:

- Vòng sắt có thể tháo ra được... không có thư gởi Nữ Chúa gì cả và có lẽ... hai bộ lạc này chỉ có tiếng nói chứ chưa có chữ viết. Hay lão biểu Nữ Chúa hai con ngan để cô ta ăn thịt?

Hùng cãi:

- Đâu có phải con ngan mà anh kêu con ngan?

- Tạm gọi thế đi... anh định...

Nữ Chúa thả ngan ra. Ba bạn vội theo dõi hai con vật, Ngọc quên cả nói. Chúng lội xuống sông, thò mỏ xuống nước rồi nhấc lên rất nhanh. Hai con cá lớn bằng bàn tay trẻ con đã được cặp ngang mỏ vàng. Chúng bơi lên thả hai con cá tươi còn đầy đàn đạch xuống cát. Rồi lùi ra xa, đứng một chỗ kêu tíu tít.

Nữ Chúa vui vẻ thả hai con cá cho đám dân phía sau vồ lấy, tranh nhau ăn sống. Ngọc vỗ trán lẩm bẩm:

- Trong Larousse hình như có vẽ loài vật này. Mỏ tày, chân có màng nối liền các ngón, được các ngư phủ nghèo ở Nhật Bản và Trung Hoa dùng nhiều... Tên là chim gì nhỉ? Cổ đeo vòng... A! Cormoran.

- Chim Cormoran? Hùng hỏi.

- Phải. Đó là một giống chim ăn cá. Những ngư phủ không có tiền mua dụng cụ chày lưới mắc tiền bắt chúng về huấn luyện. Chiếc vòng sắt đeo ở cổ là để chúng không thể nuốt trôi con cá xuống bầu điều được. Và chúng phải làm việc. Sau mười con, hai chục con cá được đưa lên bờ, ngư phủ mới tháo vòng cho chúng xuống nước ăn no một lần.

Liên phải cúi mặt trước tia nhìn của Nữ Chúa trở nên long lanh, chói sáng như ngọn đèn 1000 Watt. Ngọc vội la lên bằng tiếng thổ ngữ, tay móc con dao bấm sắc xanh quý giá, vũ khí tự vệ cuối cùng của anh

và hai em đưa cho Nữ Chúa. Một món quà tặng khác.

Nữ Chúa không có dao, và từ lâu cô ta thêm một con dao lưỡi quắm như của lão tù trưởng. Ngọc may mắn đánh trúng nhược điểm tâm lý đó của cô. Con dao là món quà quý giá không thua gì cặp chim Cormoran.

Lão già lại nói, tỏ vẻ ép buộc nhưng Nữ Chúa không chịu, qua về. Ngọc dịch lại:

- Lão muốn Nữ Chúa trao chúng ta cho hẳn ngay những Nữ Chúa bảo để cô ta còn suy nghĩ lại.

Liên bàn rất... đúng lý:

- Nếu lão tặng cô ta thêm một món quà thứ hai là... chúng ta lâm nguy.

- Biết làm sao bây giờ?

Đêm hôm đó, mưa to gió lớn. Chưa khuya lắm nên ba anh em còn thức nói chuyện quanh một cây đuốc thô sơ cháy bằng nhựa cây rừng. Lửa nóng và hơi khói ngọt ngào, nhưng có tác dụng chống lại khí lạnh núi rừng ban đêm nên có đốt đuốc vẫn dễ chịu hơn nằm trong bóng tối.

Một tiếng kêu quang quác xé không gian. Rồi tiếng ầm ì như sấm động. Phút chốc, ba bạn có cảm giác như đang bị bao vây bởi những con người không lồ, vô hình và dữ tợn. Ngọc phóng chạy ra khỏi hang đá, tìm một người mọi nói chuyện. Anh ta đáp:

- Thần Quỷ Vương đang lên khỏi lòng đất.

- Thần là Thần, mà Quỷ Vương là Quỷ Vương. Anh không phải sợ hãi và né tránh không dám kêu tên gì cả. Tôi sẽ giúp anh. Thế Quỷ Vương xuất hiện từ bao giờ?

- Lâu lắm rồi.

- Bao nhiêu...

Ngọc muốn hỏi bao nhiêu năm, nhưng hình như danh từ năm không có trong ngôn ngữ của bộ lạc. Nhanh trí khôn, anh chuyển ngay câu hỏi:

- Lúc đó anh sinh ra chưa?

- Mới đẻ ra thôi, còn nhỏ xíu.

Anh ta còn trẻ, độ hai mươi tuổi. Và thời gian Quỷ Vương xuất hiện như thế cũng khoảng hai mươi năm. Hai mươi năm... Con số đặc biệt đánh dấu sự có mặt của lão tù trưởng trong vùng đất hoang dã này.

- Cứ chừng bốn tuần trăng, Thần Quỷ Vương xuất hiện một lần vào đêm nào mưa gió. Thần... hiện ra trên vách đá đó... Tôi phải vào hang ngay.

Anh ta quàng quả đi như chạy. Ngọc đứng lại, kiên nhẫn chờ Quỷ Vương. Những bóng đen hình người, đầu có sừng cong như sừng trâu, đáng kỳ lạ, tay vuốt nhọn dài thì nhau nhảy múa, làm điệu bộ giận dữ, dương oai.

- Chắc là do ánh trăng chiếu qua cây cối mà thành ghê rợn giữa đêm khuya.

Tiếng hú và chân người rầm rập trong hang núi bên kia sông vẫn tiếp tục. Những người vô hình. Ngọc hơi hoảng, tự trấn an:

- Gió thổi rung rinh cành lá làm nên những hình động dấy...

Như trả lời gián tiếp là anh nhận xét lầm, cùng lúc những hình ảnh và âm thanh gia tăng cường độ. Nghe giống tiếng người rên rỉ lúc bị thương. Tiếng rên ầm vang cả rừng núi. Đồng thời gió bật hẳn đi. Cây cối bất động như những hình địa khai trên đá trầm tích.

Một mùi hương lạ từ đâu bay lại. Ngọc choáng váng. Trước khi gục hẳn, đầu anh lóe lên tia sáng sau cùng: anh đã nghĩ thấy mùi hương này ở hốc đá đầu tiên, lúc còn sống tự do với anh em Hùng và Liên. Cố gắng, Ngọc nín thở, bịt lấy lỗ mũi chạy vào hang đá của Nữ Chúa. Có người mọi góc, anh hét to: "U", rồi mặc hẳn ngơ ngác đứng nghiêm, anh phóng mình vào trong.

Nữ Chúa đang ngủ, Ngọc dựng cô ta dậy ngay và nói rất vắn tắt, rất mau:

- Lát nữa đây, lão tù trưởng sẽ kéo quân đến tấn công. Lão dùng hương mê để mọi người gục hết cho dễ hành động.

Nữ Chúa ngạc nhiên, mở tròn mắt vẻ không tin. Ngọc phải chỉ tay vào ngực mình:

- Chính tôi đã bị lão xông hương mê giam cầm trong nhà đá. Nữ Chúa ra lệnh cho mọi người chạy ra khỏi hang đá mau lên, cấp bách lắm rồi. Vì sợ Quỷ Vương xuất hiện, họ ở trong hang hết, rất dễ bị mê trong khoảng không gian chật hẹp.

Dĩ nhiên là Ngọc không nói được một mạch trơn tru như ý của anh. Lúc nào bí... anh nói đại tiếng thổ ngữ của người mọi lái thuyền nan vì bộ lạc ấy ở gần nhà anh, anh thông thạo từ thông tục, tiếng nói, ngày Lễ, ngày Tết của họ. Ngọc nghĩ rằng dù sao Nữ Chúa cũng dễ hiểu thổ ngữ kia hơn là tiếng Việt.

Nữ Chúa hét lanh lảnh những tiếng rất cao. Cô ta đã hiểu ý Ngọc và truyền lệnh cho thần dân. Họ run sợ, trù trừ trong hang đá không ai chạy ra. Ngọc vội hiến kế:

- Nữ Chúa nói là Quỷ Vương sắp vào trong hang bắt từng người một ăn thịt. Phải chạy mau khỏi hang đá và mang theo vỏ đá nữa.

Đám đông người nhốn nháo chạy thoát ra. Nữ Chúa cầm đầu. Họ đều choáng váng, có người yếu sức đã lão đảo. Hùng vội bảo anh Ngọc:

- Anh nói với Nữ Chúa bảo họ bịt mũi, nín thở như em và Liên đây nè.

Thì ra hai đứa đã thức dậy và theo sát Ngọc từ khi nào.

Mãi giúp đỡ Nữ Chúa chỉ huy dân mọi thoát khỏi mưu kế tù trưởng, Ngọc quên... mất hai em.

Liên nói:

- Hay ta đi ngược lên đầu gió cho khỏi bị hương mê lan đến?

- Ý kiến hay... nhưng anh chắc bọn người bộ lạc kia chờ sẵn ở đó rồi, Liên ạ. Chúng đợi đủ thời giờ cho bên này ngã quy hết sẽ xông vào làm cỏ. Vậy bây giờ phải đi ngang hướng gió và đi thật xa. Tuy không có lợi mấy nhưng dụng độ nên tránh nếu có thể được. Cả hai bộ lạc bán khai này đều vô tội. Người đáng chết là lão già.

Đến địa điểm thuận lợi, Ngọc nói với cô Nữ Chúa cho tất cả phục sẵn. Những thanh niên khỏe mạnh giữ chắc vũ khí. Còn đàn bà, trẻ con, người già nua bệnh hoạn thì lánh ra sau lưng họ. Nữ Chúa rút dao bấm cầm tay. Ngọc không hiểu chiến, nhưng quân tử phải phòng thân trước lũ người điên cuồng của bộ lạc thù nghịch.

Tất cả chờ đợi giáp mặt đối thủ. Bầu không khí thoảng hương mê không đủ sức làm họ gục ngã. Nhưng nó vô cùng nặng nề, cân bằng.

MA QUỶ

Ngọc có quyết định táo bạo: anh sẽ đến gặp Nữ Chúa để bàn việc hợp tác chống lại lão già tù trưởng. Hùng và Hồng Liên cản lại, anh bảo:

- Anh Hùng - tên nghe hay lắm nhưng lại... nhát như thỏ. Hồng Liên cũng thế. Phải can đảm lên chứ. Ít ra ta cũng có được nơi ăn chốn ngủ, khỏi bị răn tấn công như đêm qua...

Hùng chen ngang lời:

- Nếu thành công?

- Phải thành công chứ. Anh biết sơ ít tiếng nói của họ rồi. Giản dị lắm. Anh chắc chỉ gồm vài trăm chữ là cùng. Thường những bộ lạc thiểu số có tiếng nói giản dị vì không có nhiều vấn đề trừu tượng, phức tạp như trong xã hội chúng ta.

Liên vẫn e ngại cô Nữ Chúa ăn thịt người cầm quả tim và buồng gan loang máu:

- Lỡ không thành công?

- Thì đành chịu. Hậu quả ta không đoán trước được. Tính nết và tình cảm của họ thay đổi bất thường mau như cái chớp mắt. Nhưng nếu ở lại đây, ta cũng sẽ chết. Hai em có nhận xét gì không?. Con rắn ghê gớm bị chết hôm qua là của lão tù trưởng nuôi đó.

- Đúng lão sai khiến rắn cắn chết chúng ta.

- Tình hình gấp lắm rồi. Hai em hãy nghe lời anh.

Ba người xăm xăm đi theo con đường mòn rất thô sơ về hướng Nữ Chúa đã đi hôm trước. Những người mọi sống bán khai xuất hiện trong những hốc đá nhỏ, xanh sẫm màu rêu.

Ngọc đàn hoàng tiến lại. Một bọn bảy, tám người bao quanh anh và hai đứa bé. Những chiếc vồ đá nặng và gai góc giơ cao nhưng chưa kịp hạ xuống thì Ngọc hét lên rất to:

- U.

Chữ U rõ như tiếng nói phát ra từ miệng Nữ Chúa. Cả bọn ngừng tay hạ vồ. Ngọc nói tiếp một câu dài, thấy họ ngơ ngác. Anh vừa ra dấu, vừa nói lại với những chữ khác rất chậm.

Một tên vụt chạy đi mất. Cả bọn còn lại dậm một chân xuống đất liên tiếp. Ngọc muốn xác nhận mình muốn gặp Nữ Chúa nhưng không dám nói hay ra dấu nữa sợ bị hiểu lầm thì khổ.

Hùng và Hồng Liên không hiểu chữ nào, đành đứng yên không nhúc nhích, trông cây vào anh Ngọc.

Giây lát tên ban nãy trở lại, nói xí xỏ với những tên kia và cả bọn bỏ ngay vũ khí ủa vào bắt lấy tay chân khiêng ba bạn trẻ của chúng ta đi. Vùng vẫy không thoát nổi vì chúng rất khỏe.

Hồng Liên khóc lớn:

- Má ơi, Ba ơi! Con bị làm thịt...

- Im đi Liên. Hùng gắt gỏng.

- Tại anh đó. Ban nãy anh Ngọc bảo để mình anh vào trước, nếu êm xuôi sẽ gọi chúng mình. Anh không nghe. Bây giờ thì... chết cả.

Ngọc cố nói vọng qua hai em:

- Không biết làm sao lạ thế này. Anh nghe rõ ràng Nữ Chúa bằng lòng tiếp và cho phép mình vào gặp cô ta mà.

- Em... không tin tưởng vào tài thông dịch của anh nữa. Liên mếu máo.

Và chính Ngọc cũng không tin tưởng vào sự hiểu biết của mình nữa. Tại sao anh nghe một đằng mà bọn mọi lại hành động một nẻo? Hóa ra thế này là chính mình đại đột dẫn xác đến cho chúng một bữa ăn ngon miệng.

Ngọc, Hùng và Liên bị khiên đi đi cả mười lăm phút. Một chiếc hang đá rộng rãi với Nữ Chúa đang chờ ở cửa đón họ. Nét mặt cô ta lạnh lùng khó hiểu như bao giờ.

o o o

Nữ Chúa ngồi trên một phiến đá vuông. Tất cả người mọi khác đều đứng. Ba bạn trẻ cũng đứng. Liên thấy Hùng và anh Ngọc lạ quá, bật cười quên cả sợ. Vì hai anh ấy đóng khố cũng như con bé mặc váy ngắn, y phục của bộ lạc này. Lũ người hùng hổ kia lôi cổ cả ba và một góc phía sau hốc đá, lột hết quần áo mặc trên người và thả cho hai chiếc khố, một cái váy. Liên đang lúng túng thì được "mặc giùm" ngay. Mười phút sau, tất cả được đưa vào đây.

Anh Ngọc đứng thẳng người. Và hét như cách đây nửa giờ đồng hồ một tiếng quen thuộc:

- U.

Nữ Chúa lắc đầu. Thế là nghĩa lý gì? Cô ta nói, lú lo như chim. Nét mặt Ngọc tươi lên và thông ngôn cho hai em nghe:

- Nữ Chúa bảo bất cứ ai muốn gặp mặt cô ta đều phải mặc y phục theo bộ lạc. Cô hân hoan chào mừng ba chúng ta.

Liên phê bình:

- Anh Ngọc nói dài như thế chắc có thêm thắt vào rồi. Có là thánh mới hiểu hết Nữ Chúa nói gì.

Ngọc hơi đỏ mặt:

- Thì mười phần hiểu ba bốn là hay rồi. Liên khó tính quá. Để anh nói chuyện chứ.

Ngọc giơ tay mặt ngang ngực đưa ra một góc chín mươi độ. Liên hạ thấp giọng nói với Hùng:

- Anh Ngọc biến thành chúa mọi da đỏ từ hồi nào vậy anh Hùng? Nếu có thêm mũ lông chim trên đầu nữa thì... anh sẽ được mời sang Mỹ đóng phim cao bồi ngay.

- Anh đang dùng... ngôn ngữ quốc tế đấy. Chợt Hùng nghĩ ra điều gì, vò đầu bứt tai:

- Anh ngu quá Liên ơi!

- Anh nói gì?

- Ban này mình phải một mẻ hết hồn. Đáng lẽ ra ta phải để ý bọn họ đã bỏ hết khí giới xuống đất rồi... mới khiêng mình đi thay quần áo. Chúng không có ý hại mình.

- Ờ nhỉ... Nhưng dù có nghĩ kịp điều ấy em vẫn sợ như thường. Đống lửa khét mùi thịt người... ghê quá.

Hai đứa tán nhảm trong lúc anh Ngọc đóng vai thuyết khách đang trở hết miệng lưỡi Tô Tần chiếm đoạt bằng được sự hợp tác của cô Nữ Chúa. Ngọc đã nghĩ và nói thẳng thắn rằng chính lão tù trưởng giả hiệu kia là nguồn gốc sự thù hận của hai bộ lạc anh em, cùng sống chung trên một mảnh đất cách dòng sông, cùng nói chung một ngôn ngữ và đời sống anh hùng.

Nữ Chúa chẳng biết có hiểu ý anh Ngọc không nhưng nét mặt cô ta vui vẻ, tươi sáng lên. Có những lúc cả hai người cùng nói và... không ai hiểu ai cả. Nhưng họ... lại tiếp tục câu chuyện trong sự thoải mái, cởi mở dễ chịu. Nữ Chúa không la hét hay đập vồ đá xuống sàn mà Ngọc vốn chất nóng nảy cũng không đỏ mặt khoa chân múa tay như thường lệ.

Bỗng có một người vội chạy vào tâu với Nữ Chúa điều chi đó. Mặt cô ta sầm lại. Cô ta bước ra khỏi hang dẫn đầu một đoàn thuộc hạ hướng về bờ sông rất nhanh. Ba bạn trẻ đành theo sau, chờ đợi một lời giải thích đến phát nổi đóa mà Nữ Chúa vẫn câm như hến. Ngọc hỏi hai ba lần, cô ta phát lờ.

- Hoặc Nữ Chúa khinh người hay cô ta sợ lưỡi? Con người bốc đồng Hùng rửa thề.

Thình thoảng Nữ Chúa quay lại liếc nhìn ba bạn với ánh mắt như điện. Ngọc rùng mình, bất giác không hẹn mà ba bạn cùng nghĩ đến đống lửa to... đống lửa và những con người mồ hôi ướt...

Bờ sông thoải thoải cát hiện ra. Lão già tù trưởng đã sừng sững oai vệ bên bờ kia, đầu băng vải nâu bằng sợi gai. Lão nói rất lớn, vọng qua bên sông:

- U.

Nữ Chúa đáp lại:

- U.

Hình như họ chào nhau một cách... vương giả vì cả hai cùng cầm đầu một bộ lạc. Ngọc, Hùng và Liên muốn lẩn vào một gốc cây to tránh mặt lão già nhưng không kịp. Bãi cát trơ trọi, rừng cây cách nơi đang đứng khá xa. Ngọc thu hết can đảm đứng thẳng người, chéch sau lưng Nữ Chúa. Một liêu ba bảy cũng liêu.

Lão già chỉ ngay vào Ngọc, Hùng và Hồng Liên mà nói một câu ngắn, rất hùng hồn. Nói lớn phải nói chậm, nhờ thế Ngọc nghe rõ từng chữ. Anh toát mồ hôi bảo hai em:

- Lão già muốn bắt chúng ta. Lão bảo ta đã giết nhiều người ở bộ lạc lão và trốn sang bên này.

- Xạo... lão tù trưởng khốn nạn.

Không dẫn được, Liên hét to át cả tiếng Nữ Chúa vang đến bờ bên kia. Lão già hơi nhăn mặt, hai mắt đỏ như miếng tiết lợn trong lò sát sinh.

Ngọc ra dấu cho Nữ Chúa im lặng và nói bằng tiếng Việt:

- Chúng tôi đã biết bạn là người đồng bằng như chúng tôi. Sự giận dữ của bạn là một bằng chứng hiển nhiên. Bạn nghe hiểu và nói được tiếng Việt. Tại sao bạn lại tìm cách hại chúng tôi?

Nữ Chúa và những người man dã ngơ ngác. Lão già không thèm đáp lời Ngọc quay mặt ngoảnh đi, tiếp tục nói tiếng thổ ngữ với Nữ Chúa.

- Lão muốn tặng quà cho Nữ Chúa, Liên ạ.

- Thế thì ta nguy rồi, anh Ngọc. Dù sao bọn họ nói với nhau dễ dàng hơn. Và... lão giàu có hơn mình lắm thuyền tay trắng.

- Em chu đáo lắm nhưng... nơi đây là rừng xanh chứ đâu phải Sài Gòn. Kim cương mua được gì? Đổi được gì? Cho họ kim cương họ còn không thích bằng củ khoai đỏ đưa đến khi đói bụng.

Hùng hiểu ngay:

- Phú ông xin đổi mâm xôi, Bờm cười. Anh nói đúng, nhưng em vẫn nghĩ đâu phải lão chỉ có kim cương. Lão phải lựa món gì Nữ Chúa thích để tặng chứ.

Một cặp vịt bơi ngang sông sang bờ bên này... nhưng trông giống giống mà không phải vịt. Hai con vật to hơn, lông màu nâu và xám, lướt như bay trên sóng nước. Nữ Chúa có vẻ thích thú, hồn nhiên như đứa trẻ quỳ xuống bắt chúng lên ngắm nghía. Liên ngạc nhiên kêu lên:

- Anh Ngọc nhìn kìa: cổ chúng có đeo vòng sắt. Để làm gì hở anh?

Ngọc không chớp mắt:

- Vòng sắt có thể tháo ra được... không có thư gởi Nữ Chúa gì cả và có lẽ... hai bộ lạc này chỉ có tiếng nói chứ chưa có chữ viết. Hay lão biểu Nữ Chúa hai con ngan để cô ta ăn thịt?

Hùng cãi:

- Đâu có phải con ngan mà anh kêu con ngan?

- Tạm gọi thế đi... anh định...

Nữ Chúa thả ngan ra. Ba bạn vội theo dõi hai con vật, Ngọc quên cả nói. Chúng lội xuống sông, thò mỏ xuống nước rồi nhấc lên rất nhanh. Hai con cá lớn bằng bàn tay trẻ con đã được cặp ngang mỏ vàng. Chúng bơi lên thả hai con cá tươi còn đầy đàn đạch xuống cát. Rồi lùi ra xa, đứng một chỗ kêu tíu tít.

Nữ Chúa vui vẻ thả hai con cá cho đám dân phía sau vồ lấy, tranh nhau ăn sống. Ngọc vỗ trán lẩm bẩm:

- Trong Larousse hình như có vẽ loài vật này. Mỏ tày, chân có màng nối liền các ngón, được các ngư phủ nghèo ở Nhật Bản và Trung Hoa dùng nhiều... Tên là chim gì nhỉ? Cổ đeo vòng... A! Cormoran.

- Chim Cormoran? Hùng hỏi.

- Phải. Đó là một giống chim ăn cá. Những ngư phủ không có tiền mua dụng cụ chày lưới mắc tiền bắt chúng về huấn luyện. Chiếc vòng sắt đeo ở cổ là để chúng không thể nuốt trôi con cá xuống bầu điều được. Và chúng phải làm việc. Sau mười con, hai chục con cá được đưa lên bờ, ngư phủ mới tháo vòng cho chúng xuống nước ăn no một lần.

Liên phải cúi mặt trước tia nhìn của Nữ Chúa trở nên long lanh, chói sáng như ngọn đèn 1000 Watt. Ngọc vội la lên bằng tiếng thổ ngữ, tay móc con dao bấm sắc xanh quý giá, vũ khí tự vệ cuối cùng của anh

và hai em đưa cho Nữ Chúa. Một món quà tặng khác.

Nữ Chúa không có dao, và từ lâu cô ta thêm một con dao lưỡi quắm như của lão tù trưởng. Ngọc may mắn đánh trúng nhược điểm tâm lý đó của cô. Con dao là món quà quý giá không thua gì cặp chim Cormoran.

Lão già lại nói, tỏ vẻ ép buộc nhưng Nữ Chúa không chịu, qua về. Ngọc dịch lại:

- Lão muốn Nữ Chúa trao chúng ta cho hẳn ngay những Nữ Chúa bảo để cô ta còn suy nghĩ lại.

Liên bàn rất... đúng lý:

- Nếu lão tặng cô ta thêm một món quà thứ hai là... chúng ta lâm nguy.

- Biết làm sao bây giờ?

Đêm hôm đó, mưa to gió lớn. Chưa khuya lắm nên ba anh em còn thức nói chuyện quanh một cây đuốc thô sơ cháy bằng nhựa cây rừng. Lửa nóng và hơi khói ngọt ngào, nhưng có tác dụng chống lại khí lạnh núi rừng ban đêm nên có đốt đuốc vẫn dễ chịu hơn nằm trong bóng tối.

Một tiếng kêu quang quác xé không gian. Rồi tiếng ầm ì như sấm động. Phút chốc, ba bạn có cảm giác như đang bị bao vây bởi những con người không lồ, vô hình và dữ tợn. Ngọc phóng chạy ra khỏi hang đá, tìm một người mọi nói chuyện. Anh ta đáp:

- Thần Quỷ Vương đang lên khỏi lòng đất.

- Thần là Thần, mà Quỷ Vương là Quỷ Vương. Anh không phải sợ hãi và né tránh không dám kêu tên gì cả. Tôi sẽ giúp anh. Thế Quỷ Vương xuất hiện từ bao giờ?

- Lâu lắm rồi.

- Bao nhiêu...

Ngọc muốn hỏi bao nhiêu năm, nhưng hình như danh từ năm không có trong ngôn ngữ của bộ lạc. Nhanh trí khôn, anh chuyển ngay câu hỏi:

- Lúc đó anh sinh ra chưa?

- Mới đẻ ra thôi, còn nhỏ xíu.

Anh ta còn trẻ, độ hai mươi tuổi. Và thời gian Quỷ Vương xuất hiện như thế cũng khoảng hai mươi năm. Hai mươi năm... Con số đặc biệt đánh dấu sự có mặt của lão tù trưởng trong vùng đất hoang dã này.

- Cứ chừng bốn tuần trăng, Thần Quỷ Vương xuất hiện một lần vào đêm nào mưa gió. Thần... hiện ra trên vách đá đó... Tôi phải vào hang ngay.

Anh ta quàng quả đi như chạy. Ngọc đứng lại, kiên nhẫn chờ Quỷ Vương. Những bóng đen hình người, đầu có sừng cong như sừng trâu, đáng kỳ lạ, tay vuốt nhọn dài thì nhau nhảy múa, làm điệu bộ giận dữ, dương oai.

- Chắc là do ánh trăng chiếu qua cây cối mà thành ghê rợn giữa đêm khuya.

Tiếng hú và chân người rầm rập trong hang núi bên kia sông vẫn tiếp tục. Những người vô hình. Ngọc hơi hoảng, tự trấn an:

- Gió thổi rung rinh cành lá làm nên những hình động dật...

Như trả lời gián tiếp là anh nhận xét lầm, cùng lúc những hình ảnh và âm thanh gia tăng cường độ. Nghe giống tiếng người rên rỉ lúc bị thương. Tiếng rên ầm vang cả rừng núi. Đồng thời gió bật hẳn đi. Cây cối bất động như những hình địa khai trên đá trầm tích.

Một mùi hương lạ từ đâu bay lại. Ngọc choáng váng. Trước khi gục hẳn, đầu anh lóe lên tia sáng sau cùng: anh đã nghĩ thấy mùi hương này ở hốc đá đầu tiên, lúc còn sống tự do với anh em Hùng và Liên. Cố gắng, Ngọc nín thở, bịt lấy lỗ mũi chạy vào hang đá của Nữ Chúa. Có người mọi góc, anh hét to: "U", rồi mặc hẳn ngơ ngác đứng nghiêm, anh phóng mình vào trong.

Nữ Chúa đang ngủ, Ngọc dựng cô ta dậy ngay và nói rất văn tắt, rất mau:

- Lát nữa đây, lão tù trưởng sẽ kéo quân đến tấn công. Lão dùng hương mê để mọi người gục hết cho dễ hành động.

Nữ Chúa ngạc nhiên, mở tròn mắt vẻ không tin. Ngọc phải chỉ tay vào ngực mình:

- Chính tôi đã bị lão xông hương mê giam cầm trong nhà đá. Nữ Chúa ra lệnh cho mọi người chạy ra khỏi hang đá mau lên, cấp bách lắm rồi. Vì sợ Quỷ Vương xuất hiện, họ ở trong hang hết, rất dễ bị mê trong khoảng không gian chật hẹp.

Dĩ nhiên là Ngọc không nói được một mạch trơn tru như ý của anh. Lúc nào bí... anh nói đại tiếng thổ ngữ của người mọi lái thuyền nan vì bộ lạc ấy ở gần nhà anh, anh thông thạo từ thông tục, tiếng nói, ngày Lễ, ngày Tết của họ. Ngọc nghĩ rằng dù sao Nữ Chúa cũng dễ hiểu thổ ngữ kia hơn là tiếng Việt.

Nữ Chúa hét lanh lảnh những tiếng rất cao. Cô ta đã hiểu ý Ngọc và truyền lệnh cho thần dân. Họ run sợ, trù trừ trong hang đá không ai chạy ra. Ngọc vội hiến kế:

- Nữ Chúa nói là Quỷ Vương sắp vào trong hang bắt từng người một ăn thịt. Phải chạy mau khỏi hang đá và mang theo vỏ đá nữa.

Đám đông người nhốn nháo chạy thoát ra. Nữ Chúa cầm đầu. Họ đều choáng váng, có người yếu sức đã lão đảo. Hùng vội bảo anh Ngọc:

- Anh nói với Nữ Chúa bảo họ bịt mũi, nín thở như em và Liên đây nè.

Thì ra hai đứa đã thức dậy và theo sát Ngọc từ khi nào.

Mãi giúp đỡ Nữ Chúa chỉ huy dân mọi thoát khỏi mưu kế tù trưởng, Ngọc quên... mất hai em.

Liên nói:

- Hay ta đi ngược lên đầu gió cho khỏi bị hương mê lan đến?

- Ý kiến hay... nhưng anh chắc bọn người bộ lạc kia chờ sẵn ở đó rồi, Liên ạ. Chúng đợi đủ thời giờ cho bên này ngã quy hết sẽ xông vào làm cỏ. Vậy bây giờ phải đi ngang hướng gió và đi thật xa. Tuy không có lợi mấy nhưng dụng độ nên tránh nếu có thể được. Cả hai bộ lạc bán khai này đều vô tội. Người đáng chết là lão già.

Đến địa điểm thuận lợi, Ngọc nói với cô Nữ Chúa cho tất cả phục sẵn. Những thanh niên khỏe mạnh giữ chắc vũ khí. Còn đàn bà, trẻ con, người già nua bệnh hoạn thì lánh ra sau lưng họ. Nữ Chúa rút dao bấm cầm tay. Ngọc không hiểu chiến, nhưng quân tử phải phòng thân trước lũ người điên cuồng của bộ lạc thù nghịch.

Tất cả chờ đợi giáp mặt đối thủ. Bầu không khí thoảng hương mê không đủ sức làm họ gục ngã. Nhưng nó vô cùng nặng nề, cân bằng.

LỘT MẶT NẠ

Những bóng đen nhẹ nhàng cầm khí giới từ sông nước bò lên, đi lẩn về hướng trú ngụ của bộ lạc Nữ Chúa. Nấp ở đây, mọi người có thể quan sát được nhất cử nhất động của đối phương. Nữ Chúa nóng nảy, toan mở miệng hét lệnh truyền cho các chiến sĩ của cô chặn đánh. Ngọc vội bịt miệng cô ta lại, giải thích sơ lược ý định của mình. Nữ Chúa... ngoan hiền như con cừu, vâng theo sự chỉ huy của Ngọc ngay.

Nửa giờ đồng hồ trôi qua, Ngọc đoán thế vì chiếc Seiko của Ngọc vắng mất từ lúc nào. Chân anh hơi tê đi, Ngọc hoảng sợ tưởng cơn đau ở chân trở lại. Chân anh vừa khỏi được từ hôm qua. Nhưng may quá, cơn tê nhức biến mất sau vài phút, Ngọc thở phào trút gánh nặng.

Hùng và Hồng Liên có sẵn một kế hoạch riêng của chúng. Kế hoạch hòa bình cho hai bộ lạc. Anh Ngọc chẳng kể cho chúng nghe Nữ Chúa có một người yêu ở bộ lạc bên kia là gì? Nếu cuộc hôn nhân thành tựu, hai bộ lạc sẽ trở thành tình anh em.

Ngọc hỏi Nữ Chúa:

- Ai bảo Nữ Chúa là có Quý Vương xuất hiện cách đây... đã lâu?

- Cha tôi bảo rằng lão tù trưởng nói với ông như thế. Hồi đó tôi chưa sinh ra và hai bộ lạc của chúng tôi còn thân thiện. Lão tù trưởng được cha tôi quý lắm.

Lại cũng lão già ấy. Ngọc đoán không sai chút nào. Anh quả quyết với Nữ Chúa:

- Chính lão ta đã làm ra Quý Vương đấy. Không có Quý Vương nào cả, lão tìm cách dọa nạt mọi người để làm việc ám muội chi đó.

Tiếng reo hò vang dậy từ hướng hang đá của Nữ Chúa. Có nhiều giọng líu lo lộ vẻ tức giận, quát tháo om sòm. Hùng nghĩ ra mối nguy, bảo Ngọc:

- Anh coi chừng chúng đốt hang đá... Lão tù trưởng ghê gớm lắm.

Ngọc gật đầu:

- Em nói phải. Và lại chúng đến được thì ta cũng đến được. Những hang đá đã hết hương mê.

Quân Nữ Chúa kéo ầm ầm trở về bao vây bọn người kia. Tiếng động và sự xuất hiện thành linh như ma quỷ làm những người bán khai đột ngột nhốn nháo. Lão tù trưởng ra lệnh xáp chiến. Nhưng Hùng đã hét lớn:

- U.

Ngọc vội vàng ra lệnh tiếp cho họ đứng yên một chỗ. Không hiểu tiếng "U" có quyền năng gì khiến tất

cả bối rối, khó xử, nửa muống theo lệnh lão tù trưởng, nửa lộ vẻ sợ hãi lấm lét nhìn Ngọc và Hùng. Anh bảo lão già:

- Bạn bị lột mặt nạ rồi. Chúng tôi đã biết bạn vào đây để tìm kim cương và... trốn thiên hạ chứ nào phải thích ngôi tù trưởng. Không phải người bộ lạc, bạn phải trả ngôi tù trưởng lại cho họ chứ.

Liên láu táu:

- Con rắn của ông già bị giết rồi. Ông sai rắn cắn chết chúng tôi thì giờ đây lột vào tay chúng tôi, ông... sẽ bị nướng chả.

Chỉ có bốn người hiểu chuyện bằng tiếng Việt. Hùng nghĩ đến lúc bị giam trong nhà đá vẫn ức:

- Tại sao ông giam cầm chúng tôi? Chúng tôi có tội tình gì?

Lão cười lạnh:

- Chúng bay xen vào việc làm của tao, chúng bay phải chết.

Chiếc đai buộc khổ của lão bỗng rời ra, phóng tới mổ vào Ngọc. Thì ra đó là một con rắn dẹp thứ hai lão đeo ngang lưng. Rắn luôn luôn bất động, người ngoài nhìn vào tưởng sợi dây to. Ngọc vội nhảy tới một bước, ôm chầm lấy lão vật xuống.

Hai người lăn tròn lông lóc như quả bóng. Con rắn mấy lần toan mổ Ngọc nhưng thân hình lão tù trưởng lại tràn đến, nó đành lùi lại. Nó đứng yên, cuộn tròn một chỗ rình rập. Hùng cầm khúc cây dài đập xuống.

Rắn đứt làm hai khúc, miệng rít rợn người. Khúc đuôi gãy giữa, khúc đầu vẫn ngóng cao. Hùng toan đập thêm một cây nữa thì lão tù trưởng bị Ngọc đè chặt xuống mặt đất gần nghẹt thở, quờ quạng tìm thế chống tay vùng lên, vô tình bocc phải đầu con rắn.

- A... a... a..

Tiếng rú khủng khiếp kéo dài. Con rắn đã mổ vào bàn tay lão già. Có lẽ nó bị thương nặng nên không đủ sáng suốt nhận ra ai là chủ nữa. Và chất thuốc bôi trên thân thể lão chỉ chống được sự thâm nhập của nọc rắn từ ngoài da và không hiệu quả khi chất độc vào máu.

Lão xuôi tay bất động, nước da dần sạm đen, mắt trợn toàn lòng trắng. Lão nói, giọng ngọng dính, lưỡi đã cứng với Ngọc:

- Tôi chết... các bạn tha thứ cho tôi...

- Chúng tôi không để ý gì nữa đâu. Ông có cần trời lại điều gì không, chúng tôi sẽ cố giúp.

Giọng lão thấp dần. Ngọc phải ghé sát tai vào miệng lão mới nghe rõ. Lão dặn anh địa chỉ của người con trai, địa chỉ từ hai mươi năm trước và nhờ mang về sổ kim cương trong hộp sắt.

Lão không nói được nữa nhưng thần trí vẫn tỉnh táo. Ngọc hỏi cho rõ:

- Sổ kim cương chưa mài?

Lão không trả lời vì lưỡi đã trơ như đá. Ngọc bảo:

- Nếu ông bằng lòng thì chớp mi mắt, không thì thôi. Bây giờ tôi hỏi: sổ kim cương chưa mài đem về trao cho con ông phải không?

Lão chớp mắt. Ngọc tiếp:

- Còn số đã mài? Ông lấy của người ta chứ gì?

Lão lại chớp mắt.

- Vậy trả lại cho họ nhé?

Lão chớp mắt một cách khó nhọc. Lần sau cùng Ngọc thấy đôi mắt của lão rục lên một cách kỳ lạ. Đôi mắt của người sắp lìa cõi thế, có một vẻ u uẩn thế nào khiến anh bức rức không nguôi.

Ngọc nhớ ra, anh lay mạnh vai lão:

- Ông còn điều gì muốn nói?

Lão xác nhận bằng ánh mắt vì bây giờ đôi rèm mi cũng đã cứng lại mất rồi. Nhưng vĩnh viễn lão không thể tiết lộ thêm gì được nữa. Một linh hồn bay vút lên cao, về bên kia thế giới.

ĐÁM CƯỚI

K hông khí thân mật vui vẻ đã trở về với dân chúng hai bộ lạc bán khai. Tất cả đều là anh em, họ hàng hay... bè bạn. Con người sẽ không bao giờ có kẻ thù vĩnh viễn là con người. Nhất là giờ đây, hai vị lãnh đạo của họ sắp thành vợ chồng, niềm vui của hai thanh niên nam nữ trẻ tuổi cũng là niềm vui của dân chúng.

Lão tù trưởng đã chết. Thanh niên người yêu của Nữ Chúa đã trở thành tù trưởng, nói đúng hơn là tù trưởng tương lai của bộ lạc anh vì anh đã tập nói đúng được chữ "U", đủ điều kiện trở thành "ứng cử viên" Tù trưởng sáng giá nhất. Chắc chắn trăm phần trăm anh sẽ đoạt được sự tín nhiệm của dân bộ lạc. Tình yêu phi thường của Nữ Chúa và lòng thân hữu tử tế của ba anh em Ngọc, Hùng và Hồng Liên là những yếu tố mạnh mẽ giúp anh thành công.

Nữ Chúa cho mở tiệc ăn mừng ngày hòa bình của hai bộ lạc. Ngọc và hai em được mời đến dự. Cả ba ngạc nhiên khi thấy cả bọn người chất phác như buồn ngủ, nằm vật vờ trên mặt đất với vẻ mặt sung sướng, thỉnh thoảng hét lên những âm thanh vô nghĩa. Họ đang "vui" chung với nhau, nhưng thái độ của họ hết sức kỳ lạ.

- Họ làm gì đó, Nữ Chúa? - Ngọc hỏi.

Nữ Chúa cười và trả lời bằng cách trao cho anh một bó cỏ, xanh tím, thơm thơm, ra dấu cho Ngọc bỏ vào miệng mút lấy chất nhựa trắng đục như sữa đang rỉ ra từ thân cỏ. Ngọc đang phân vân thì cô ta nói:

- Đây là báu vật của thung lũng này, chỉ được phép dùng vào những dịp lễ ăn mừng đặc biệt như hôm nay. Anh thử dùng xem sao.

Không tiện từ chối, Ngọc đưa cây cỏ vào miệng. Thấy hai đứa nhỏ nhìn có vẻ thèm thuồng, anh đưa cho mỗi đứa một cây.

Ngọc cảm giác lao đao chóng mặt, các đồ vật cố định chung quanh anh như đang có chân biết chạy nhảy, leo trèo. Rồi cả một thế giới màu sắc cuồng loạn đập vào mắt anh xanh, đỏ, tím, vàng, da cam... đủ cả. Những màu sắc anh chưa từng thấy bao giờ cũng lần lượt hiện ra chói lọi như ánh cầu vồng. Và những khuôn mặt quen và không quen, thân mật hay thù nghịch hình như cũng đang dồn dập đuổi theo anh, vây tứ phía không lối thoát. Họ hò hét, la lối và xông đến...

Ngọc lịm đi vào cõi vô thức của ảo giác. Anh đang làm một cuộc phiêu lưu vĩ đại về thế giới thứ ba, thế giới của những kẻ không sống và không chết mà dật dờ trôi nổi như những hồn ma bóng quế.

Ngọc mở choàng mắt ra ngơ ngác nhìn chung quanh. Rõ ràng anh bước vào hang đá của Nữ Chúa mới đây, sao bây giờ nằm lẩn lóc bên sườn dốc này. Anh thấy tay chân tê cứng, gắng gượng dậy thì phát giác mình đã bị trói chặt. Trời ơi! Sao có chuyện lạ như vậy? Nữ Chúa nổi tính trẻ con đùa chơi hay cô ta phản bội?

Một khuôn mặt đen đui, xa lạ nhưng... lại có vài nét quen quen với tóc cứng, quần quít bó lấy da đầu hiện ra, giận dữ thốt một tràng líu lo. Ngọc hiểu được như vậy:

- Anh là người độc ác. Anh là người tham lam. Tôi phải giết anh vì anh đã giết người của Thượng Đế.

Thế là nghĩa lý gì? Tại sao anh ta lại cho mình là ác độc và tham lam, lại giết "người của Thượng đế"? "Người của Thượng đế" là ai?... Lão già tù trưởng khốn kiếp kia chẳng?

Ngọc chột la lên:

- Anh lái thuyền? Phải anh không? Anh cũng trôi dạt đến đất này à?

Người thổ dân như bị Ngọc trêu tức, giận đến xanh mặt bóp mạnh vai anh muốn gãy xương làm Ngọc phải kêu "oái" một tiếng. Anh ta gằn giọng từng tiếng một:

- Tao... tao phải sống, bơi thoát khỏi vực nước xoáy để giờ đây làm thịt mày.

- Tôi làm gì mà anh đòi làm thịt tôi?

- Đừng nhiều lời. "Người của Thượng Đế" nói không sai, tiếc rằng ông già đáng kính đó lại bị chết oan uổng.

"Người của Thượng Đế" là một ông già đáng kính? Ông già? A! Đúng rồi... lão tù trưởng. Ngọc vội hỏi lại:

- Anh nói lão tù trưởng kia ư?

- Còn ai vào đây nữa?

- Ông ta đã nói những gì với anh về tôi?

- Tao sẽ không bao giờ ngu dại bị mày gạt gẫm.

Ngọc muốn lắc đầu chào thua "sự khôn ngoan" đáng chán của anh ta. Người bán khai có một tâm tính chất phác, họ trung thành đến mức mù quáng điên cuồng. Anh chàng này tương đối khá "văn minh" không hiểu sao lại vẫn còn một lòng tin thần thánh đối với cá nhân lão già quỷ quyết?

Một lưỡi sắc lạnh lạnh kề vào cổ Ngọc. Không phải sự mát rượi, bóng loáng của kim loại mà lại hơi ram rám. Ngọc cố cúi cổ nhìn xuống phía dưới cơ thể, nhận được là... có một thanh đao to bản bằng đá xanh mài nhọn và sắc đang đe dọa lấy đi mạng sống của mình.

Lưỡi dao cửa nhẹ. Ngọc không có cảm giác đau đớn nhưng lại rợn người. Trong một phút đồng hồ ngắn ngủi, toàn thân anh ướt đầm mồ hôi, đọng lại thành từng hạt lớn như hạt đậu. Trời lộng gió mát, thơ mộng vô song với nền xanh lá cây thăm thẳm, cứ sao lòng anh lại nóng nảy bồn chồn?

Ngọc chợt thấy một làn chớp lóe lên ngoằn ngoèo như giun bò, vạch lên những vết điện sáng loáng như lưới đan trên nền trời. Làn chớp ngoài trời là làn chớp trong óc anh trong giây phút mạng sống ngàn cân treo sợi tóc này.

- U!

Thổ dân bối rối. Không biết đây là lần thứ mấy âm thanh huyền bí có oai lực này giúp Ngọc thoát nguy.

Anh tấn công tiếp:

- Anh cởi trói cho tôi. Tôi hứa là sẽ không trừng phạt gì anh mà chúng ta sẽ nói chuyện tử tế và minh bạch.

- Tao... tao... tôi không thể tuân theo mệnh lệnh anh.

Ngọc dịu dàng:

- Thế thì nói chuyện trước, cởi trói sau cũng được. Chúng ta bắt đầu ngay bây giờ. Tù trưởng bảo anh những gì?

Thổ dân vẫn ngần ngại, nhưng rồi anh ta chịu nói, giọng vô cùng miễn cưỡng:

- "Người của Thượng Đế" bảo tôi theo dõi anh và giết cả ba anh em của anh nếu có dịp thuận tiện. Ba người phá hoại và gây chia rẽ trong bộ lạc chúng tôi, trong lúc chúng tôi cần đoàn kết chống lại kẻ thù chung.

Ngọc căc cớ:

- Anh đâu phải dân trong bộ lạc của tù trưởng?

Anh ta hăng hái vỗ ngực:

- Tôi bỏ bộ lạc đi xa làm ăn từ lúc còn nhỏ nhưng lúc nào cũng tự xem mình là dân của bộ lạc. Tôi hãnh diện được làm dân của bộ lạc.

Ngọc tán thành:

- Anh nghĩ thế cũng phải. Nhưng kẻ thù chung của các anh là ai?

- Là Nữ Chúa. Là bọn người thù nghịch của bộ lạc Nữ Chúa.

- Anh lầm rồi. Nữ Chúa và thần dân của cô ta đều là anh em, là bạn bè rất tốt của anh.

- Tôi không tin.

Ngọc ngắt lời:

- Anh có quyền không tin. Nhưng bốn phận của tôi là phải đem đến hòa bình cho vùng thung lũng thần tiên này. Tôi sẽ làm cho các anh phải tin. Anh có biết kim cương là gì không?

Đã có kinh nghiệm sống và tiếp xúc rất nhiều với người miền xuôi, anh thổ dân tỏ ra thông minh, mau hiểu biết.

- Biết chứ sao không? Kim cương rất đắt giá, một hạt nhỏ xíu có thể là cả một gia tài...

- Đúng lắm. Và "Người của Thượng Đế", tù trưởng của anh đã vơ vét lấy đi cả một kho tàng vĩ đại của bộ lạc các anh, kho tàng toàn kim cương và kim cương.

- Tôi không tin...

- Anh cứ đến đào dưới gốc cây ở vị trí này này... Khó diễn tả quá, anh cởi trói một tay cho tôi vẽ lên cát chỉ đường cho anh. Dám không?

Ngọc thành thật muốn thu phục và hàng phục anh chàng chất phác này chứ không có ý định thoát thân.

Anh thành công. Sau cùng, Ngọc đề nghị:

- Anh cứ để mặc tôi nằm đây một mình, hay dẫn tôi theo cũng được.
- Tôi tạm tin anh. Tôi phóng đi một mình cho nhanh rồi trở lại ngay. Nếu đúng thì...
- Tôi sẽ được tự do?

Anh ta lộ vẻ bên lên hồi tiếc trong một giây rồi mắt sáng và sắc... như lưỡi dao bằng đá quét ngang mặt Ngọc. Ánh mắt làm Ngọc tự tin, anh bỗng kiêu hãnh thấy mình đang ở vị trí chỉ huy, lãnh đạo và khai hóa tâm thần mù quáng của những người man di này.

Anh thổ dân khuất bóng.

o o o

Ngọc liếm mép cho đôi môi khỏi khô vì gió lạnh. Anh bỗng phát giác một vị mặn mặn của muối. Muối lẫn theo hòa với gió hay muối từ đất lên? Đây là vùng thung lũng, không có hồ nước mặn. Và hơn nữa theo với vị mặn ấy là những hạt cát cứng và nhiều góc cạnh. Muối từ đất lên đấy.

Ngọc cảm thấy bao sự mệt mỏi, chán chường vì bị trói nằm một chỗ quá lâu tan biến. Anh úp mặt xuống nền đất, liếm thêm ít muối lạ lòng kia nữa. Vô cùng thoải mái, mạnh mẽ. Ngọc khẻ cựa mình, hai tay dần mạnh theo một động tác thể dục quen thuộc thì... dây đứt bực bực ngon lành tựa như chất gai trong thảo mộc bị ngâm nước lâu ngày. Dây mục ư? Hay chất muối kia là một thần dược bồi bổ sức khỏe con người ta một cách phi thường?

Ngọc vươn vai đứng dậy. Anh có thể bỏ về bộ lạc Nữ Chúa một cách dễ dàng và tự do nhưng anh muốn chờ ở đây đợi người thổ dân trở về. Anh muốn giữ chữ "tín", một đức tính biểu tượng cho xã hội văn minh Việt Nam đối với những người chất phác dễ tin.

Một đồng đen đen lù lù nằm khuất bên dưới bụi cây gai. Vài mảnh áo rách tung bay rải rác. Một thân người bất động. Một người đàn ông. Anh ta còn sống hay đã chết?

Ngọc phóng mình đến gần người bất hạnh. Lồng ngực thoi thóp vô cùng yếu ớt, thỉnh thoảng gián đoạn vài ba giây đồng hồ rồi... tim đập lại. Mặt xám ngoét, thân thể lạnh dần, anh ta bị trúng độc rất nặng.

Ngọc lật ngửa nạn nhân lên. Bây giờ anh mới chú ý nạn nhân là một thanh niên đẹp trai, mặc bộ đồ đi rừng của người văn minh, nước da trắng trẻo không sạm nắng đen đui như dân bộ lạc. Vậy anh ta là một du khách miền xuôi, lạc bước đến đây từ bao giờ?

Ngọc nói rộng thắt lưng cho nạn nhân dễ thở. Anh khám phá ra vết chích nhỏ xíu trên cổ thanh niên, còn găm một cây kim mảnh và nhỏ như sợi tóc màu nâu nhạt. Nạn nhân bị một con côn trùng độc nào đó tấn công và gục xuống sườn dốc.

Móng tay của Ngọc qua những ngày trôi nổi đã mọc ra khá dài. Móng tay dài có thể không hợp vệ sinh, vướng víu khi làm việc hàng ngày nhưng lại rất đắc dụng trong việc nhổ cây kim chích độc hại này đi. Ngọc phải tiếp tục ở lại đây đợi anh thổ dân hay mang anh thanh niên này về bộ lạc tìm phương cứu chữa?

Ngọc quyết định chọn điều thứ hai ngay. Nhưng khi leo lên tảng đá trên đỉnh dốc cao ngẩng nhìn tìm phương hướng, anh khám phá quãng đường mang đi sẽ quá xa và nạn nhân sẽ chết dọc đường trong những hơi thở yếu ớt này.

Nét mặt thanh niên hao hao giống lão tù trưởng già. Nhất là chiếc mũi thẳng và quai hàm vuông, bạnh, oai vệ bẩm sinh. Thân hình cân đối, nở nang như một lực sĩ điền kinh. Cánh tay lẳn bắp thịt đều và chắc. Con mắt có đuôi, hơi xếch... thanh niên là hình ảnh của lão tù trưởng mấy chục năm về trước. Nhìn đến đôi mắt của thanh niên, Ngọc nhớ đến tia nhìn kỳ lạ, sáng quắc, nhiều ý nghĩa của lão già lúc lâm chung. Lão còn điều gì muốn nói trước khi nhắm mắt nhưng không kịp thốt nên lời?

Thời gian cấp bách không cho phép Ngọc suy nghĩ mông lung. Trước mắt là việc anh phải cứu sống nạn nhân đang lâm vào trạng thái nguy kịch lắm rồi. Làm sao cứu đây trong khi anh chỉ có hai bàn tay trắng và lại không biết rõ chất độc tấn công nạn nhân?

Vô tình Ngọc đưa hai bàn tay vịn vào nhau để trấn áp sự bồn chồn. Cánh tay của Ngọc, cánh tay đã bị răn độc của tù trưởng tấn công, và bàn tay này đã sưng vù lên vì nọc độc thấm qua lớp da và vẩy răn thấm vào thịt. Nhờ... nước miếng mà Ngọc bình phục, phải rồi anh thử áp dụng phương pháp ấy chữa cho nạn nhân xem sao?

Ngọc thử thách trong ba phút rồi lắc đầu thở ra. Nước miếng vô hiệu với nọc côn trùng này. Lòng ngực thanh niên như ngừng thở hẳn. Ngọc cuống lên, không lẽ anh bó tay nhìn nạn nhân chết trước mắt mà đành bất lực hay sao?

Vị mặn của muối còn sót lại nơi khoe môi làm Ngọc chợt tỉnh khỏi cơn mê. Tại sao anh không dùng muối bồ này để tiếp sức cho nạn nhân có thể chịu đựng được trên đường về bộ lạc cứu chữa? Dù sao có một số đông người kinh nghiệm với thảo mộc và côn trùng nơi đây hàng mấy trăm năm vẫn hơn một mình anh xoay sở.

Ngọc vác thanh niên trên vai, cúi đầu đi thẳng. Có tiếng ồn ào tức giận đằng sau lưng, tiếng chân người chạy thành thịch. Anh thổ dân ban nãy nhảy xổ tới, cây dao đá hoa lên bổ xuống muốn xẻ đôi người Ngọc thành hai mảnh. Ngọc biết bị hiểu lầm, vội bỏ thanh niên xuống đất, chạy vòng quanh thân cây tránh dao, hét lớn:

- U!

Anh ta dừng tay. Ngọc tiếp nhanh:

- Anh này bị côn trùng độc cắn ngay cổ đó. Anh xem chữa giúp được thì hay lắm.

Thổ dân ngơ ngác hạ dao xuống. Ngọc chờ đợi với vẻ đứng ngồi không yên. Lát sau anh ta ngẩng lên:

- Thượng Đế đã phù hộ cho "người con" sẽ hết bệnh. Vì thường bị loài ruồi này chích là không còn sống đến giờ này và... đang có dấu hiệu là "người con" sẽ hết bệnh. Anh đã cho người này thuốc gì chưa?

Ngọc nghiêm trang:

- Muối từ lòng đất.

Đoán biết là muối có công dụng trị độc, Ngọc lấy thêm ít nữa bỏ vào miệng nạn nhân. Thổ dân có vẻ tin tưởng vào lòng tốt của Ngọc, nên để mặc cho anh hành động, không phản ứng.

Nửa giờ đồng hồ trôi qua, trong im lặng. Không ai nói với ai một lời. Ngọc bỗng thấy lòng ngực thanh niên đập phồng đều đặn, quả tim đập mạnh trở lại trong sự vui mừng và chờ đợi của hai người. Thanh niên vẫn còn mê man, nhưng đã có thể di chuyển anh ta về bộ lạc và có thể có cơ cứu khỏi. Bây giờ Ngọc

mới thở dài trút gánh nặng, nhớ lại những lời lạ lùng của anh thổ dân ban nãy và hỏi:

- Thượng Đế? "Người con"? Lúc nãy anh nói gì tôi chưa hiểu? À, anh có tìm được hộp sắt đựng kim cương nơi gốc cây chưa?

Thổ dân gật đầu nhưng vẫn im lặng. Ngọc hỏi:

- Anh tin lời tôi nói chưa?

- Tin.

- Thế sao anh lại muốn rượt chém tôi bằng dao đá? Tin gì mà kinh khủng quá vậy?

Thổ dân nói chậm rãi một câu ngắn:

- Người này là con Tù trưởng.

ĐOẠN KẾT

Ngọc chuẩn bị trở về nhà cùng với Hùng và Hồng Liên. Ba anh em ở lại thêm mười ngày để xóa tan mối thù hận hai mươi năm giữa hai bộ lạc anh em. Ngọc mơ màng nhớ lại đêm lão già đến tội, Hùng và Liên đã làm được một cử chỉ đáng khen. Dõi theo ánh mắt Nữ Chúa, Hùng nhận biết ngay thanh niên người yêu của cô ta và nó chạy sang bên kia dắt anh ta ra trong khi Liên đưa Nữ Chúa đến. Cặp thanh niên nam nữ ôm lấy nhau mừng mừng tủi tủi. Và đó cũng là hành động thân ái đầu tiên của hai bộ lạc thù nghịch đưa đến sự hòa thuận vĩnh cửu ngày hôm nay.

Liên trêu chọc anh Ngọc:

- Ngày vui của người ta chứ đâu phải... của anh mà anh thần thờ mất hồn vậy?

Hùng rầy em:

- Đừng nói giỡn Liên. Anh chắc anh Ngọc còn giận người mọi lái thuyền không biết suy nghĩ kia chứ gì?

Ngọc cười dễ dãi:

- Không đáng trách anh ta, Hùng ạ. Anh ta cứ tưởng là ba anh em mình đến gây chia rẽ bộ lạc, giết tù trưởng và... riêng anh còn muốn giết luôn con trai tù trưởng - "người con" Thượng đế anh ta đã phải mất bao nhiêu công lao tìm kiếm ở miền đồng bằng đem về cho tù trưởng...

- Anh lái thuyền cho mình đi chơi kia mà?

- Phải. Lúc ấy anh ta đang giận tù trưởng muốn lờ vụ tiền thưởng trong việc theo dõi chúng mình nên không nói gì với lão là anh ta đã tìm thấy thanh niên, đang cho trú ẩn ở một nơi kín đáo. Tội nghiệp lão ta lúc sắp chết vẫn chưa biết tin tức của đứa con.

Hùng thông minh:

- Lão tù trưởng chu đáo quá. Lão thấy anh em mình hay đi chơi xa, nghi ngờ mình thám thính, đã cho người theo dõi ngay rồi. Anh Ngọc, con lão tù trưởng đã khỏe chưa anh?

- Khỏe lắm rồi. Có lẽ anh ấy sẽ cùng về một lượt với mình.

Liên giơ ngón tay cái lên khoe:

- Sáng nay em mới khám phá ra được Quý Vương, anh Ngọc ạ.

- Hả?

- Lão ta dùng những hình nhân khổng lồ bện bằng lá cây, cho đội mũ, cầm sừng treo trên ngọc cổ thụ cao nhất. Ánh trăng xuyên qua lớp mây dày đặc chiếu lên vách đá những bóng đen nhảy múa mà lão ta điều khiển bằng dây giật.

- Còn tiếng rên?

- Em biết rồi. Mấy tên bộ hạ thân tín của lão hú và rên trong vách đá đúng lúc gió thổi mạnh. Vách đá vang lên, khuếch đại nhiều lần tạo được những âm thanh rất lớn nhờ gió đưa đi bốn phương.

Ngọc cười nửa miệng:

- Liên giỏi lắm. Và anh đã thanh toán hết lũ bộ hạ của lão tù trưởng rồi.

- Trời ơi! Anh giết chúng?

Ngọc cười phá lên vỗ nhẹ vào vai Liên:

- Anh mà dám giết ai. Thanh toán chỉ có nghĩa là khiến họ không còn làm những việc tai ác ấy thôi. Rất dễ vì đó chỉ là một bọn cuồng tín, tin tuyệt đối ở vị tù trưởng và vị tù trưởng mới của họ lại là một người có tài năng, đức độ và thiện chí học hỏi.

Liên nũng nịu:

- Em đổ anh Ngọc tại sao lão bắt giam mà không giết tụi mình ngay, lại để cho mình đầy đủ áo quần, dao bầm rồi sau đó lại sai răn cấm ta?

- Đó là điểm lương tâm cuối cùng của lão. Lão cho phép ta sống một cách văn minh và không nỡ giết người vô tội một cách phi lý. Tuy thế lão không muốn bị nhòm ngó và bắt giam ta lại, sau này lão nổi nóng vì ta đã trốn thoát khỏi ngục, lo sợ và đoán được ta bơi qua sông nên quyết định giết người bịt miệng. Lúc đó ta lại đang... ở gần hộp kim cương của lão.

Nữ Chúa bước vào cùng với thanh niên con trai tù trưởng. Cô ta đang sống trong hạnh phúc nên dịu hiền trở lại, bớt rất nhiều man rợ, hung tợn. Với thời gian, Ngọc học rất nhiều tiếng nói của bộ lạc hơn và có thể khuyên bảo cô ta nhiều hơn, dễ dàng kết quả hơn. Liên bỗng nhớ ra chuyện cũ, hỏi Hùng:

- Anh Hùng, lão tù trưởng có hương mê từ lâu sao không sử dụng làm cớ bộ lạc Nữ Chúa cho rồi, còn đợi đến đêm hôm nọ mới hành động?

Hùng vênh mặt:

- Liên xem anh giỏi bằng anh Ngọc chưa nhé? Lão già chỉ muốn gây chiến tranh dai dẳng để lão dễ dàng thống trị dân mọi và đi khắp nơi vơ vét kim cương. Giết sạch có lợi gì? Đêm hôm ấy lão phải ra tay vì sự có mặt của ta bên cạnh Nữ Chúa, những con người văn minh có đầu óc sẽ làm hỏng những mưu tính bất nhân của lão. Dù sao, lão cũng có điểm đáng khen là không nỡ thảm sát mấy trăm con người một lúc nếu lão chưa lâm vào tình thế nguy cấp.

- Nhưng tội của lão vẫn tày trời... hừ... Hai chục năm với hàng trăm cuộc xáp chiến.

- Em phải tha thứ cho người đã chết.

Hùng làm ra vẻ người lớn thấy tức cười ghê đi. Liên bùm miệng quay mặt ra phía sau khúc khích. Anh Ngọc vẫn đang mãi mê trò chuyện với Nữ Chúa và thanh niên. Anh chàng ngập ngừng nhờ Ngọc:

- Tôi có việc muốn nhờ anh chút xíu.

- Anh cứ nói.

- Phiền anh thông dịch giùm lại với Nữ Chúa là tôi sẽ không đem về thành phố một hạt kim cương nào của bộ lạc cả. Tôi còn trẻ và không cần tiền. Số kim cương đã mài được trả nguyên chủ là tôi hài lòng lắm rồi.

- Anh tốt quá. Anh sẽ được Thượng đế phù hộ.

Bốn người ra bờ sông. Người mọi lái thuyền tình nguyện đưa họ sang sông Răng xuôi về thành phố. Bước lên thuyền, Liên luyến tiếc:

- Anh Ngọc có thấy rằng bao giờ ngày vui cũng trôi qua mau không?

Thanh niên cười:

- Liên thi sĩ lắm nhé. Chúng ta sẽ trở lại thung lũng này một ngày gần đây để đem ánh sáng văn minh đến cho bộ lạc này. Nghĩ lại, anh có kỷ niệm khó quên: anh theo người mọi rình anh Ngọc không ngờ anh lại được anh Ngọc cứu sống. Quả đất thật tròn...

Ngọc sức tỉnh, góp chuyện:

- Thung lũng thần tiên này bây giờ quả thật là một Thiên Đàng Hạ Giới... Nếu có dịp, có lẽ tôi và anh nên trở lại lập nghiệp nơi đây...

- Thật không? Tôi nghĩ anh còn phải hoạt động nghiên cứu về hóa học dược chất của cỏ "Zi" dùng thay thế thuốc phiện trong dược khoa và chất muối lạ lòng kia biết thành thuốc bổ thần tiên cho người già và người bệnh như anh nói với tôi hôm trước... À, mà không hiểu lời khuyên của anh với Nữ Chúa bỏ hẳn không dùng cỏ "Zi" nữa, có kết quả gì chưa?

- Hy vọng lắm, vì cô ta có vẻ thật lòng nghe lời tôi.

Phút chốc, Thung lũng Thần tiên khuất dạng hẳn trên phía thượng lưu dòng sông lững lờ.

XUÂN QUANG